

DESTER

Februari 1972 · 72e Jaargang · Nummer 2

M20551
5838DU
v.72
1972

EEN INSPIRERENDE BOODSCHAP

VAN OUDERLING BERNARD P. BROCKBANK
assistent van de Raad der Twaalven

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
voor de Nederlandse Zending
en de ring Holland

Februari 1972
72e Jaargang · Nummer 2

Redacteur:
Doyle L. Green,
Church Editorial Department

Coördinator:
J. W. Zurhaar
Kerkelijk Vertaalbureau
Parallelweg 45,
Maastricht

Correspondent voor de ring:
R. A. Mensink
Jacob Catslaan 13
Capelle aan den IJssel

„De Ster”, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 8,— per half
jaar, f 15,— per jaar.

Gironummer
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de ring Holland:
167338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukwerk:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

Er heerst in de wereld van vandaag geestelijke duisternis op vele plaatsen en in het leven van vele kinderen Gods.

Er is tegenwoordig een groot gebrek aan eerbied voor God, gebrek aan eerbied voor Jezus Christus en Zijn leer en geboden, gebrek aan zelfrespect en respect voor de naaste, gebrek aan eerbied voor huwelijk en gezin, gebrek aan eerbied voor de Heilige Schriften.

Velen hebben zichzelf en de genoegens van het leven meer lief dan God. De mensen houden meer van de schepselen en scheppingen van God dan van de Schepper zelf. Sterke drank, tabak en stimulerende en verdovende middelen worden overvloedig gebruikt. Bij velen worden de hersenen en het denken meer geregeerd door begeerte, dan de begeerte door het door God gegeven denkvermogen. Liefde verandert vaak in lustgevoelens. Liefde komt van God; lustgevoelens komen van Satan.

Jonge mensen en vele anderen zijn ongerust en stellen vragen over het heden en de toekomst. Men vraagt mij vaak: „Wat hebben het heden en de toekomst mij te bieden?”

Jonge mensen, alles wat jullie God en jullie Heiland de sterveling ooit hebben geboden, is vandaag de dag voor jullie bereikbaar. Het kennen van de levende God en de levende Jezus Christus is nu voor jullie bereikbaar. O

INHOUD:

Boodschappen voor de heiligen in Groot-Brittannië, president Joseph Fielding Smith	47
Overpeinzingen van een zending in Groot-Brittannië, ouderling Hugh B. Brown	52
De boodschap van de herstelling, president A. Theodore Tuttle	57
Gij zult niet vrezen, ouderling Alvin R. Dyer	60
In praktijk brengen wat wij prediken, ouderling Marion D. Hanks	63
„Als gij eens bekeerd zult zijn”, president S. Dilworth Young	67
Uittrekels van toespraken van de algemene zendingsconferentie	70
Vraag en antwoord	72
Het koninkrijk Gods, ouderling Theodore M. Burton	76
Allen mogen deel hebben aan de zegen van Adam, ouderling Eldred G. Smith	79
Pachanee, Mickey Goodwin	81

DE kleine STER:

Van vriend tot vriend, ouderling Howard W. Hunter	17
Vrienden in Japan	24
Jiro en het voetbalelftal, Bernardine Beatie	26
Stuart en de duisternis, Wilma J. Buitelaar	21

OP DE OMSLAG: Op onze omslag van deze maand ziet u twee foto's uit Groot-Brittannië. Op de voorkant ziet u president Joseph Fielding Smith, de 95jarige profeet, ziener en openbaarder van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met ouderling Derek A. Cuthbert, regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf voor Noord-Engeland en Schotland, door een rozentuin in de buurt van Manchester wandelen. Tijdens de algemene zendingsconferentie te Manchester hield president Smith vijf toespraken, waarvan u er twee in dit nummer kunt lezen.

De achterkant herinnert aan een andere president van de Kerk — Wilford Woodruff. U ziet drie kinderen van de gemeente Hereford, Trudy en Cindy Wiseman en Clifford Greenhouse, bij de vijver van John Benhow's boerderij in Herefordshire, waar ouderling Wilford Woodruff, toentertijd lid van de Raad der Twaalven, in 1840 ongeveer 600 nieuwe leden van de Kerk doopte. (Foto's Doyle L. Green) O

PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH,
president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen

Boodschappen voor de heiligen in Groot-Brittannië

Deze boodschap werd voorbereid om tijdens de zitting van vrijdagmiddag, 27 augustus, van de algemene zendingsconferentie van de Kerk in het Engelse Manchester uitgesproken te worden.

Openingstoespraak

Geliefde broeders en zusters,

Ik ben bijzonder dankbaar dat ik de leden van de Kerk in Groot-Brittannië mag begroeten, en ik doe dit met een gevoel van liefde, kameraadschap en eendracht.

U bent de meest uitverkoren, gezegende en begunstigde mensen van dit hele land, omdat u bij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hoort; omdat u de naam van Christus op u genomen hebt en u hebt verbonden Hem al uw dagen lief te hebben en te dienen; en omdat u zich bevindt op het pad naar een eeuwig leven in het koninkrijk van onze Vader.

Het schenkt mijn broeders en mij veel voldoening dat de Kerk zo ver is uitgegroeid, dat het verstandig en noodzakelijk leek in diverse landen algemene conferenties te houden. En waar zou deze nieuwe stap vooruit beter genomen kunnen worden dan hier in Groot-Brittannië, het land waar in de eerste jaren van deze bedeling zo'n groot deel van de kracht van de Kerk vandaan kwam.

Ik neem aan dat u allemaal weet dat uitgezonderd de profeet Joseph Smith alle presidenten van de Kerk op zending zijn geweest in dit geweldige land. Meer dan zeventig jaar geleden werkte ik hier als jonge zendeling en sindsdien zijn er in de Kerk en in de wereld veel belangrijke dingen gebeurd. Een daarvan is zeer zeker ook deze conferentie hier in Manchester.

Wij zijn lid van een wereldkerk, een kerk die het plan van leven en zaligheid heeft, een kerk die door de Heer Zelf in deze laatste dagen is gesticht om Zijn zaligmakende boodschap aan al Zijn kinderen op de gehele wereld te verkondigen.

De tijd dat redelijk welingelichte mensen, ons zagen als een vreemdsoortige groep hoog in het Rotsgebergte in Amerika, is lang geleden. Weliswaar heeft de Kerk haar hoofdkwartier in Salt Lake City, en is het huis des Heren, waar mensen uit vele landen naartoe komen om de wet des Heren te leren en Zijn wegen te bewandelen, daar gebouwd.

Maar als kerk en als volk worden wij nu meerderjarig. Wij hebben de status en de kracht bereikt die ons in staat stellen om de opdracht die de Heer ons bij monde van de profeet Joseph Smith gegeven heeft uit te voeren, namelijk dat wij de blijde boodschap van de herstelling moeten verkondigen aan alle naties en aan alle volken.

En wij zullen niet alleen in alle landen het Evangelie verkondigen voordat de Zoon des Mensen wederkomt, maar wij zullen ook mensen bekeren en onder hen gemeenten van heiligen vestigen.

De profeet Nephi had een visioen van onze tijd. Hij zag veel goddeloosheid en verfoeilijke zaken onder de mensen. Hij zag de kwade machten die „heerschappij (hebben) over de gehele aarde, onder alle natiën, geslachten, talen en volken“.

Ook zag hij „de kerk van het Lam Gods“, en hij zag dat „haar ledental slechts klein was“ naar verhouding. Maar hij zag tevens dat dit ledental van „de kerk van het Lam, gevormd door de heiligen Gods, ook over de ganse aarde was verspreid.“ Zij waren in alle naties der aarde.

En daarom zeg ik dat wij een wereldkerk vormen en zullen blijven vormen. Daartoe zijn wij bestemd. Het maakt deel uit van de plannen van de Heer. „Het verbondsvolk des Heren“ is „over de gehele aarde verspreid“, en wij hebben de opdracht naar alle volkeren toe te gaan en de uitverkorenen binnen de Kerk te brengen, opdat zij hun Verlosser leren kennen, en in Zijn koninkrijk zaligheid zullen beërven.

Daarom is de Kerk buiten Amerika geen Amerikaanse kerk. In Canada is zij een Canadese kerk; in Australië is zij een Australische kerk; en in Groot-Brittannië is zij een Britse kerk. Het is een wereldkerk; het Evangelie is er voor alle mensen.

Er is „één Heer, één geloof, één doop, één God en Vader voor alle mensen“, en één ware kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laat-

ste Dagen, waarvan de Heer zegt dat zij „de enige ware en levende kerk (is) op de ganse aardbodem“. In alle landen is het Evangelie precies hetzelfde. Er is slechts één plan van zaligheid. Er is maar één weg waardoor de mens een celestiale heerlijkheid van eeuwige luister kan bereiken, en dat is de wereld verzaken, geloven in de Heer Jezus Christus, Zijn koninkrijk binnengaan door de poort van de doop, de gave des Heiligen Geestes ontvangen, en Zijn geboden onderhouden.

Wij hebben respect voor de andere kinderen van onze Vader van alle sekten, groeperingen en kerkgenootschappen, en wij wensen niet anders dan dat zij het licht en de kennis ontvangen die door openbaringen tot ons gekomen zijn, en dat zij met ons erfgenamen zullen worden van de prachtige zegeningen van de herstelling van het Evangelie. Maar wij hebben het plan van zaligheid; wij bedienen het Evangelie; en het Evangelie is de enige hoop die de wereld heeft, de enige weg die tot vrede op aarde zal voeren en die het kwaad, dat in alle naties bestaat, ten goede zal keren.

Ik kan echter wel zeggen dat naarmate de leden

van het koninkrijk beginnen te beseffen dat de Kerk de gehele wereld omvat, zij zullen begrijpen dat hierdoor een nog grotere verantwoordelijkheid komt te rusten op de heiligen van elk land afzonderlijk.

Men vroeg Joseph Smith eens hoe hij een zo groot volk, dat uit verschillende mensen bestond, bestuurde. Hij antwoordde: „Ik onderwijs hun de juiste beginselen, en zij besturen zichzelf.”

Dit is het beginsel waarop wij het functioneren van de Kerk baseren. Wij verwachten van onze leden overal ter wereld dat zij de juiste beginselen leren en zichzelf besturen. Wij zien graag dat de heiligen in alle landen ten volle deel hebben aan de zegeningen van het Evangelie en in hun eigen land de plaats innemen van geestelijke leiders.

De heiligen in Groot-Brittannië hebben het recht elke zegen en geestelijke gave zo snel te ontvangen als zij daarvoor in aanmerking komen. De Heer onthoudt Zijn heiligen nooit iets goeds indien zij bereid zijn het te ontvangen.

Wij willen dat de Kerk hier groeit en bloeit. U hebt al een aan de Heer gewijde tempel, waar u die ver-

ordeningen en zegeningen kunt ontvangen waaruit verhoging voortkomt.

Wij hopen de dag te beleven dat er in alle delen van het land ringen van Zion zullen zijn, en het volk van Groot-Brittannië zich moet bekwamen om in wijken en ringen dienst te doen. Het zendingswerk onder de miljoenen kinderen van onze Vader die in dit begunstigde deel van de wereld wonen, moet op grote schaal door uw eigen mensen bedreven worden.

Wij kunnen zien dat de Kerk hier een grootse toekomst tegemoet gaat, en wij hopen dat de Britse heiligen hun plicht zullen doen, zullen zorgen dat zij bevoegd zijn om het werk voor het koninkrijk te bevorderen, en al het nodige zullen doen om hun zaligheid te bewerkstelligen. Wat de heiligen van alle volkeren het hardste nodig hebben is gehoorzaamheid aan de geboden en een zodanige levenswijze dat de Heilige Geest hun metgezel is. Door die weg te volgen zullen alle heiligen van alle naties werkelijk één zijn, de Heer zal verheugd zijn over ons werk en het werk zal overal met sprongen vooruitgaan.

Ik wil dat u en de hele wereld weet dat het werk waarmee wij bezig zijn waarachtig is. Ik weet zeker dat het waar en goddelijk is. Dit is het werk des Heren; Hij heeft er de hand in; Hij is het Hoofd van deze kerk. Hij heeft Zijn eeuwig Evangelie hersteld tot zegen en heil van allen die het zullen geloven en de evangeliewetten willen gehoorzamen.

Ik getuig dat de Heer in onze tijd heeft gesproken; dat Zijn boodschap er een is van hoop en vreugde en zaligheid; en ik beloof dat u, als u in het licht des hemels wandelt, het u toevertrouwde gestand doet en de geboden onderhoudt, in dit leven vrede en vreugde zult kennen en in de wereld die komen zal eeuwig zult leven.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

○

Slottoespraak

Deze toespraak werd op de middagzitting van de algemene zendingsconferentie op zondag 29 augustus uitgesproken.

Mijn geliefde broeders en zusters, Wij naderen nu het einde van een prachtige en gedenkwaardige conferentie — een op Britse bodem gehouden algemene conferentie van de Kerk —, en ik hoop dat dit een voorbeeld zal zijn voor wat er in andere naties en plaatsen gaat gebeuren.

Wij zijn samengekomen om de Here te dienen, om Hem naar de Geest en naar waarheid te aanbidden, om deel te hebben aan Zijn goedheid en Geest; en wij zijn niet teleurgesteld. Hij heeft ons rijkelijk gezegend, en Hij heeft met milde hand Zijn Geest over ons uitgestort. De getuigenissen die zijn afgelegd, de raadgevingen en de onderwezen leerstellingen, zijn alle opbouwend en goed geweest, en ik ben er zeker van dat ze de Heer, Wiens Kerk dit is, hebben behaagd.

Mag ik nu aan al het gezegde mijn getuigenis en zegen toevoegen? Ik geloof dat de Kerk in Groot-Brittannië in veel ruimere mate zal welvaren dan in het verleden het geval was. In de tijd van Brigham Young, Heber C. Kimball, Wilford Woodruff en de andere apostelen en zendelingen die door de Stem van de Geest hierheen werden gezonden, werd er een rijke oogst aan zielen het koninkrijk binnengebracht. Deze geweldige mensen voegden zich bij de heiligen in Amerika en zij werden een grote bron van kracht en leiding.

In deze tijd zijn wij echter een volgende fase in de groei en uitbreiding van de Kerk ingegaan. Nu brengen wij het Evangelie naar de einden der aarde, en wij streven ernaar het koninkrijk in alle naties en onder alle volken zo snel op te bouwen als onze kracht toestaat.

Verscheidene ringen van Zion, een aan de Heer gewijde tempel, een aanzienlijk aantal wijk- en ringgebouwen en een hoeveelheid zeer goed geslaagd zendingswerk — dit alles getuigt van het feit dat de Kerk in Groot-Brittannië volwassen wordt en hier, onder een aantal van de beste mensen op aarde, wordt opgebouwd en versterkt.

Wij verwachten dat deze groei zal voortgaan tot het Evangelie overal in dit land gaat functioneren als een zuurdesem, als een heilige invloed. Het Evangelie is er voor alle mensen, en de Kerk zal overal gesticht worden, in alle naties, zelfs in de verste uithoeken van de wereld, voordat de Zoon des Mensen wederkomt.

Aan u de taak om hier onder uw eigen volk te bouwen aan het koninkrijk. De heiligen der laatste dagen, waar zij zich ook bevinden, zijn een licht voor de wereld, en dat moeten zij ook zijn. Het Evangelie is een licht dat straalt in de duisternis, en een ieder die het licht van het Evangelie ontvangt, wordt voor alle mensen met wier leven hij te maken heeft een licht en een gids.

Op u hier in Groot-Brittannië rust de verantwoordelijkheid levende getuigen te zijn van de waarheid en de goddelijke aard van dit werk. Wij hopen dat u het Evangelie zult naleven en uw eigen zaligheid zult bewerkstelligen, en dat anderen, die uw goede werken zien, ertoe geleid zullen worden onze Vader in de hemel te verheerlijken.

Voor wij deze conferentie besluiten, getuig ik nogmaals dat het werk waarmee wij bezig zijn waar is. Het is het werk des Heren en het zal niet mislukken. Hij richt Zich er ten tweede male op Israël tot Zijn Kerk te vergaderen, en deze keer zal Hij in alle landen gemeenten van Zijn heiligen doen verrijzen.

Zijn werk kan niet tegengehouden worden. U hebt moeilijkheden en struikelblokken moeten overwinnen — en dat zal in de toekomst ook het geval zijn —, maar het werk des Heren zal zegevieren en Zijn plannen zullen overwinnen. Uiteindelijk zegeviert de waarheid altijd, en dit werk is waar.

Ik ben onmetelijk dankbaar voor dit werk zelf en voor het leven en de bediening van Joseph Smith,

mijn oudoom, en van mijn grootvader, de patriarch Hyrum Smith. Zij en anderen hebben de fundamenteën gelegd waarop wij nu bouwen.

Ik weet dat God leeft; dat Jezus de Christus is; dat dit de Kerk des Heren is, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, het koninkrijk Gods op aarde, de enige plaats waar de mensen heen moeten komen om in dit leven vrede te vinden en om hoop te krijgen op eeuwige heerlijkheid in de rijken die voor ons liggen.

Ik beloof u dat de Heer zowel ieder van u afzonderlijk als u allen gezamenlijk zal zegenen wanneer u met geheel uw hart Hem zoekt en Zijn geboden onderhoudt. En ik zegen u vanwege uw toewijding aan de waarheid, en ik bid dat de Heer de vensteren des hemels zal openen om gerechtigheid over u uit te storten.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

○

Overpeinzingen van een zendeling in Groot - Brittannië

DOOR OUDERLING HUGH B. BROWN van de Raad der Twaalven

Om zeer voor de hand liggende redenen nemen Groot-Brittannië en de Britten een heel bijzondere plaats in mijn hart in. Mijn ervaringen daar, die begonnen toen ik in 1904 daar als jonge zendeling was, zijn een grote bron van kracht geweest en hebben mijn getuigenis zeer versterkt.

Het doet mij genoegen u op uitnodiging van de *Ensign* te vertellen over een aantal van die ervaringen.

In 1904 ging ik naar Engeland op zending. President Heber J. Grant, die toen president was van de Europese zendingen, zond mij naar Norwich. Toen ik in het graafschap Norwich kwam, zond de districtspresident mij naar Cambridge. Hij zei: „Ik wil dat u zich bij broeder Downs voegt (hij was vijfenveertig en ik was eenentwintig). Broeder Downs gaat de ochtend nadat u daar aankomt weg, want zijn zending is volbracht. Binnen een straal van 120 mijl van Cambridge is er geen enkele heilige der laatste dagen behalve u, dus u staat er helemaal alleen voor.“ Hij voegde eraan toe:

„Het zal u interesseren te weten, broeder Brown, dat de vorige mormoonse ouderling, die in Cambridge was, onder bedreiging met een vuurwapen door een menigte de stad uit is gejaagd en dat hij te horen kreeg dat de eerste de beste mormoon die ook maar één voet binnen de stad zette meteen neergeschoten zou worden. Ik dacht zo dat u wel blij zou zijn dit te weten.“

Met die wetenschap was ik helemaal niet blij, maar ik vond dat het toch wel goed was dat ik het wist.

We gingen naar Cambridge. Overal in de stad hingen aanplakbiljetten — ze hadden gehoord dat wij in aantocht waren. Er hingen aanplakbiljetten die duidelijk maakten hoe groot hun antipathie was. Dat was hun manier om ons welkom te heten. Een groot aanplakbiljet op het station toonde een forse man met een baard, en aan zijn voeten, met haar hoofd op een blok, lag een vrouw. Er stond onder: „Doe je mee aan polygamie of niet?“ Zo werden wij daar ontvangen.

Broeder Downs vertrok de volgende ochtend, nadat hij me had verteld wat ik precies met mijn pamfletten moest doen, en die vrijdag ging ik de hele morgen met pamfletten langs de deuren, en de enige reactie die ik kreeg was dat deuren voor mijn neus werden dichtgegooid. De hele middag liep ik ook met pamfletten langs de reacties waren dezelfde. Nogal ontmoedigd kwam ik thuis. Hoewel het niet hoefde, besloot ik zaterdagmorgen ook met pamfletten langs de huizen te gaan. De hele morgen was ik met mijn pamfletten aan het werk en ik boekte weer dezelfde resultaten. Uit het veld geslagen en ontmoedigd kwam ik thuis, en ik vond dat ik maar beter naar huis kon gaan. Ik vond dat het een vergissing was van de Heer dat Hij me naar Cambridge had gezonden. Ik zat bij zo'n zogenaamd haardvuur dat ze overal in England hebben, en naast die zogenaamde open haard stond een grote staande klok. Ik had medelijden met mezelf en ik hoorde dat er aan de voordeur werd geklopt.

Presidenten van Europese zendingen en hun echtgenoten, die aan het begin van de Tweede Wereldoorlog werden geëvacueerd, hielden omstreeks Kerstmis 1940 een reünie ten huize van ouderling Joseph Fielding Smith van de Raad der Twaalfen.

Achterste rij van links naar rechts:

Wallace F. Toronto (Tsejecho-Slowakije), A. Richard Peterson (Noorwegen), Hugh B. Brown (Groot-Brittannië), Mark B. Garff (Denemarken), Franklin J. Murdock (Nederland), Myron Douglas Wood (West-Duitsland), Gustave O. Larson (Zweden).

Middelste rij:

Margaret Peterson, Joseph E. Evans (Frankrijk), Fawn McKay (Duitstalig Zwitserland), Jessie Evans Smith, President Smith, Norma Evans, Zina Brown.

Voorste rij:

Virginia Larson, Claire Murdock, Martha Toronto, Gertrude Garff, Evelyn Wood.

De vrouw des huizes deed open. Ik hoorde een mannestem zeggen: „Woont hier een zekere broeder Brown?“ En ik dacht: *Oh, oh, nu zullen we het krijgen!*

Ze zei: „Jawel meneer, hij zit in de voorkamer. Komt u binnen.“

Hij kwam binnen en zei: „Bent u broeder Brown?“

De toon waarop hij dat vroeg verbaasde mij niet, want uit mijn stuntelige en aarzelende houding en manier van spreken bleek duidelijk dat ik op een boerderij was opgegroeid. „Jawel, meneer,“ zei ik.

„Heeft u dit pamfletje bij mij thuis achtergelaten?“ vroeg hij.

Ik antwoordde: „Ja, meneer, dat komt van mij.“

Hij zei: „Vorige week zondag zijn we met zeventien gezinshoofden uit de Church of England (de Engelse staatskerk) gestapt. We zijn naar mijn huis gegaan, want daar hebben we een tamelijk grote kamer. Allemaal hebben we een groot gezin, en met alle mannen en vrouwen en kinderen vul-

den we de grote kamer. We besloten dat we de hele week lang zouden bidden om de Heer te vragen ons een nieuwe predikant te sturen. Toen ik vanavond thuis kwam, was ik ontmoedigd; ik dacht dat onze gebeden niet verhoord waren. Maar toen ik dit pamflet in de brievenbus vond, wist ik dat de Heer onze gebeden wel had verhoord. Wilt u morgenavond komen en wilt u onze nieuwe predikant worden?“

Ik was dus nog geen drie dagen op zending, ik wist helemaal niets van zendingswerk af, en hij wilde dat ik hun nieuwe predikant zou worden! Maar ik had de euvele moed om te antwoorden: „Goed, ik kom.“ En vanaf dat ogenblik tot aan het begin van de vergadering had ik daar spijt van.

Hij ging weg, en hij nam mijn eetlust mee! Ik riep de vrouw des huizes en deelde haar mee dat ik niets behoefde te eten. Ik ging naar mijn kamer en maakte me klaar om naar bed te gaan. Ik knielde neer voor mijn bed. Voor

het eerst van mijn leven sprak ik met God. Ik vertelde Hem over mijn netelige situatie. Ik smeekte Hem om hulp. Ik vroeg Hem mij te leiden. Ik smeekte Hem mij dit uit handen te nemen. Ik stond weer op en bad nogmaals, en die hele nacht bleef ik op — maar ik heb werkelijk met God gesproken.

De volgende morgen vertelde ik mijn hospita dat ik geen ontbijt behoefde, en ik ging naar het terrein van de universiteit van Cambridge om de hele ochtend te wandelen. Tussen de middag kwam ik thuis met de mededeling dat ik ook geen middagen behoefde; daarna wandelde ik de hele middag. Mijn hersens werkten niet meer — ik kon alleen maar denken: „Ik moet daar vanavond heen om predikant te zijn.“

Om zes uur keerde ik terug naar mijn kamer en ik zat daar te mediteren, me zorgen te maken en me van alles af te vragen. (Laat ik u vertellen dat ik later een keer naast een ter dood veroordeelde heb gezeten die de vol-

gende ochtend terechtgesteld zou worden. Toen ik daar zo zat en zijn emoties waarnam, herinnerde ik mij hoe ik me die avond had gevoeld. Ik geloof dat ik me net zo ellendig voelde als hij.) Het kritieke ogenblik naderde. Tenslotte stonden de wijzers van de klok op kwart voor zeven. Ik stond op en trok mijn lange Prince Albert-jas aan, zette mijn hoed op, pakte mijn wandelstok (die we in die tijd altijd bij ons hadden), mijn glacé handschoenen, stopte een Bijbel onder mijn arm en sleepte mezelf letterlijk naar dat gebouw. De hele weg lang liet ik maar één spoor achter. Op het moment dat ik bij het hek kwam, kwam die man naar buiten, de man die ik de vorige avond had gezien. Hij maakte een beleefde buiging en zei: „Komt u binnen, eerwaarde.” Zo had men mij nog nooit aangesproken. Ik ging naar binnen en zag de kamer, die vol mensen was. Ze stonden allemaal op om hun nieuwe predikant te begroeten en dat maakte me doodsbenauwd.

Toen was ik op het punt gekomen dat ik begon te bedenken wat ik moest doen, en ik beseftte dat ik iets over zingen moest zeggen. Ik stelde voor dat we „O, mijn Vader” zouden zingen. Het antwoord was een niet begripend staren. We zongen het — en het was een afschuwelijk soort cowboy-solo-zang. Toen bedacht ik dat deze mensen niet naar me zouden kijken terwijl ik aan het bidden was, als ik ze zover kon krijgen dat ze zich zouden omdraaien om bij hun stoel geknield te bidden. Ik vroeg hun of ze dit wilden doen, en ze waren er gaarne toe bereid. Ze knielden allemaal en ik knielde, en voor de tweede keer in mijn leven sprak ik met God. Alle angst verdween uit mijn hart. Ik

maakte me geen zorgen meer. Ik gaf ze aan Hem over.

Ik zei onder andere tegen Hem: „Vader in de hemel, deze mensen zijn uit de Church of England weggegaan. Zij zijn vanavond hierheen gekomen om de waarheid te horen. U weet dat ik er niet op voorbereid ben hun te geven wat zij nodig hebben, maar Gij wel, o God, Gij kunt het wel. Als ik het werktuig kan zijn waardoor Gij spreekt, doet u dat dan; maar neemt U het alstublieft van me over.”

Toen we opstonden hielden de meesten, en ik ook. Ik sloeg wijselijk het tweede gezang over, en begon te spreken. Ik sprak drie kwartier lang. Ik weet niet wat ik allemaal heb gezegd. Ik sprak niet, maar God sprak door mij, zoals later bleek. En Hij sprak met zo'n macht tot die groep, dat ze na die vergadering naar me toe kwamen, me omarmden en mijn handen vasthielden. Ze zeiden: „Hierop hebben wij gewacht. God zij dank dat u bent gekomen.”

Op weg naar de vergadering had ik mezelf voortgesleept, maar toen ik die avond weer naar huis ging heb ik de grond maar één keer aangeraakt, zo opgetogen was ik dat God mij een taak uit handen had genomen die menselijkerwijs gesproken niet te volbrengen was.

Binnen drie maanden waren alle mannen, vrouwen en kinderen die er die avond bij waren, gedoopt tot lid van de Kerk. Ik heb hen niet zelf gedoopt, want ik werd overgeplaatst. Maar allemaal werden ze lid van de Kerk. Enkelen van hen heb ik in de loop van de afgelopen jaren weer ontmoet; het zijn nu mensen op leeftijd, maar zij zeggen dat ze nooit meer zo'n vergadering hebben meegemaakt, een vergadering waar God tot hen sprak.

Tijdens die eerste zendingsreis naar Engeland had ik een geweldige ervaring met president Grant. In 1905 kreeg ik plotseling last van nierstenen. De pijn was zo hevig dat de artsen daar ter plaatse zeiden dat ik naar huis moest gaan en mij onder doktersbehandeling moest stellen, omdat ik anders zou sterven.

President Grant hoorde hiervan en reisde speciaal van Liverpool naar Norwich, waar ik aan het werk was, om me te vertellen dat ik ontslagen en naar huis gestuurd zou worden.

Dit deed me veel verdriet, en ik zei tegen hem: „President Grant, als u me een zegen wilt geven hoeft ik niet naar huis te gaan. Dan word ik weer beter.” Hij zei: „Als u gelooft dat dat waar is, dan zal het ook gebeuren.”

Hij zegende mij, en ik heb geen aanvallen van nierstenen meer gekregen. In de Eerste Wereldoorlog ging ik weer naar Engeland, maar nu als officier in het Canadese leger. Veel later, in 1937, werd ik geroepen om over de Britse Zending te presideren, en met president Grant, die toen president van de Kerk was, reisde ik naar Engeland. Samen met Joseph J. Cannon, die voordien zendingspresident was geweest, gingen we naar het noorden van Engeland en brachten een bezoek aan Preston, waar de zendingen voor het eerst in Engeland het Evangelie predikten.

We gingen naar de plaats — voor zover we die konden bepalen — waar zij in de rivier de Ribble honderd jaar eerder de eerste leden hadden gedoopt. Daar op die oever hielden we een bijzonder inspirerende vergadering, waarbij veel mensen aanwezig waren. President J. Reuben Clark jr. van het Eerste Presidentschap had zich bij ons gezelschap gevoegd en bij

deze gelegenheid spraken hij en Joseph Anderson, de secretaris van het Eerste Presidentschap.

Voor onze vergaderingen met de zendingen die in Preston werkten kwamen we bijeen in de „Cockpit”, die in de Britse Zending enige faam heeft verworven, en ook in de kapel te Vauxhall, die heel in het begin zeer edelmoedig ter beschikking van de zendingen was gesteld.

Toen we weer in Londen terug waren, gingen we naar Gordon Square 5, het hoofdkwartier van de Britse Zending, en op de stoep voor het huis overhandigde president Cannon me de sleutels, en daarmee symbolisch de sleutels van de Britse Zending.

Begin 1939 werd het duidelijk dat het niet lang zou duren of er zou oorlog uitbreken. Daarom regelde ik met de United States Lines dat er aan boord van een van hun lijnschepen honderd slaapplekken gereserveerd zouden worden, die op het moment dat wij ze nodig zouden hebben waarschijnlijk allemaal tegelijk tot onze beschikking moesten staan. Hiermee ging de maatschappij akkoord. Op de dag dat de oorlog uitbrak belde ik ze op om te zeggen dat ik die honderd kooien nodig had. Ze antwoordden dat er tienduizend mensen stonden te wachten om te proberen het land uit te komen, maar dat zij de afspraak zouden nakomen.

Dienovereenkomstig liet ik alle zendingen naar Londen komen. Drie dagen lang vergaderden we, in afwachting van de dag dat het schip zou afvaren. Toen vertrokken de zendingen met die boot naar de Verenigde Staten, allemaal op vijf zendingen na die nog een poosje bij mij bleven. De vrouwelijke zendingen waren al ongeveer een maand eerder ver-

trokken, omdat we zeker wisten dat er oorlog op til was en we hen wilden beschermen. Zuster Brown en onze kinderen gingen met hen mee naar huis.

Dus ik bleef daar achter met vijf zendelingen. De boot die vlak voor die van onze zendelingen was vertrokken, werd in de Atlantische Oceaan getorpedeerd, en alle bemanningsleden en passagiers kwamen om.

Het was nogal een spannende tijd, en voor mij een tijd van grote nederigheid, omdat ik de verantwoording op me had genomen al die zendelingen op één schip te boeken.

In februari 1940 vertrok ik uit Engeland. Twee jaar later kreeg ik het verzoek terug te gaan, ondanks het feit dat er nog steeds oorlog was. Mijn functie was toen onder meer coördinator voor de militairen.

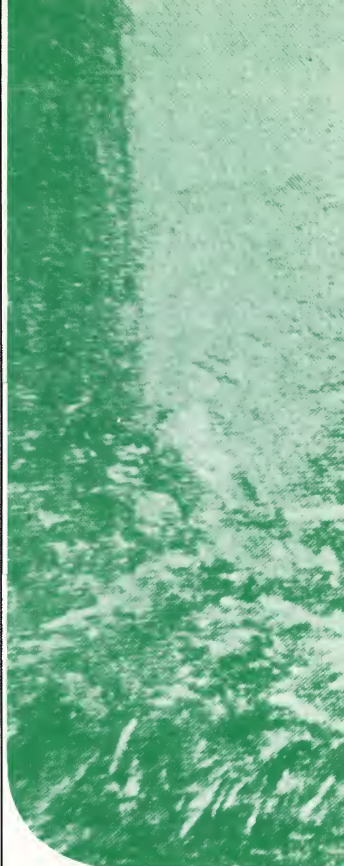
We deden enkele interessante ervaringen op, doordat Londen in die tijd zware luchtaanvallen te verduren kreeg. Veel gebouwen in de buurt van het hoofdkwartier waren door bombardementen verwoest. Zelfs was het zendingshoofdkantoor op Gordon Square 5 gebombardeerd; het nieuwe hoofdkantoor was gevestigd op Nightingale Lane 149. Het huis heette Ravenslea.

Toen ik mij op een dag in de achtertuin van Ravenslea bevond, hoorde ik het geluid van iets dat volgens mij een vliegtuig was. Toen het binnen een bepaalde afstand van ons huis was, en dat was maar drie straten van een knooppunt van spoorwegen, hoorde ik dat de motoren van het vliegtuig uitvielen, en ik zag het toestel naar beneden duiken. Het stortte vlak tegenover Ravenslea neer en verwoestte vijftien huizen in de straat.

Toen ik de motoren van dat vliegtuig hoorde stoppen, wist ik precies wat er zou gaan gebeuren, en ik voelde me op dat moment zeer nauw met de aarde verbonden — ik ging plat op de grond liggen. De explosie vernielde alle ruiten van het zendingshoofdkantoor.

Het stadsdeel waar wij woonden werd ten slotte zo zwaar gebombardeerd, dat het zendingshoofdkantoor naar

Birmingham verplaatst moest worden. Wat er sinds de oorlog in Engeland, Ierland, Schotland en Wales met de Kerk is gebeurd, is een groot getuigenis van de goddelijkheid van dit werk. Wie had zich in 1904, toen ik voor het eerst naar Engeland op zending ging, kunnen voorstellen dat er in Groot-Brittannië uiteindelijk zeven zendingen en negen ringen van Zion zouden zijn? De Heer heeft Zijn werk zeer zeker gezegend. ○

Gods plan voor de mensen
is in deze tijd weer op de
aarde gekomen

PRESIDENT A. THEODORE TUTTLE
van de Eerste Raad van Zeventig

De boodschap van de herstelling

Geliefde broeders en zusters, u bent deze vergadering komen bijwonen om het Tabernakelkoor zijn uitzonderlijk mooie muziek te horen zingen, om op deze sabbatdag God te eren, en om nog meer te leren over de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In de komende paar minuten wil ik u graag de boodschap van deze kerk uitleggen.

Het is de boodschap van het herstelde Evangelie. Ik spreek over de herstelling, want De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is de herstelde kerk. Naar organisatie

en macht is zij zoals de Heiland Zijn Kerk stichtte toen Hij hier op aarde was. De Kerk van Jezus Christus van „de Heiligen der Laatste Dagen“ onderscheidt zich van de Kerk van Jezus Christus van de heiligen van vroeger. Zij is gesticht in wat de Heer noemt „de bedeling van de volheid der tijden“ ofwel de laatste bedeling van het Evangelie.

De hoeksteen van onze boodschap is het feit dat Christus de Zone Gods is. Hij was de Zoon van God, de Eeuwige Vader, van Wie Hij de onsterfelijkheid, ofwel de macht om te leven

erfde. Hij was de Zoon van Maria, van wie Hij sterfelijkheid, ofwel de macht om te sterven, erfde. Daarom kon Hij ook zeggen: „Niemand neemt ... (Mijn leven) van Mij, maar Ik leg het van Mij zelve af. ... Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen.“ (Joh. 10:18.)

Omdat Hij de Zoon van God was, had Hij de macht om te boeten voor de zonden van de gehele mensheid. Hij verbrak de banden van de dood, was de Eerste die verrees, Hij is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. Hij verrees uit het graf,

nam Zijn aardse lichaam weer aan, en de Bijbel zegt: "... (Hij heeft) Zich-zelfen levend getoond ... , nadat Hij geleden had, met vele gewisse kentekenen, veertig dagen lang, zijnde van hen gezien, en sprekende van de dingen, die het Koninkrijk Gods aangaan ...

„En als Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen, daar zij het zagen, en ... . twee mannen stonden bij hen in witte kleding;

„Welke ook zeiden: Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is, zal also komen, gelijkertijds gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.“ (Hand. 1:3, 9-11. Cursive-
ring van de schrijver.)

De verlossing is in Christus; dat wil zeggen dat wij in en door Hem, Zijn verzoeningswerk en Zijn opstanding, zalig kunnen worden door de beginselen en verordeningen van Zijn Evangelie te gehoorzamen.

maar er mochten geen beenderen van gebroken worden. Deze verordening werd ingesteld om het hart en het denken van de mensen te concentreren op de dag dat het Lam Gods geofferd zou worden voor de zonden der mensen. Het offer van de Vader, Zijn Eniggeboren Zoon, maakte een einde aan het offeren door het vergieten van bloed.

In plaats daarvan, en om ons te laten terugzien op het verzoenende offer, stelde de Heiland de verordening van het avondmaal in:

„... de Heere Jezus ... nam het brood;

„En als Hij gedankt had, brak Hij het, en zeide: Neemt, eet, dat is Mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt; doet dat tot Mijn gedachtenis.

„Desgelijks nam Hij ook den drinkbeker, na het eten des avondmaals, en zeide: Deze drinkbeker is het Nieuwe Testament in Mijn bloed. Doet dat, zo dikwijls als gij dien zult drinken, tot Mijn gedachtenis.

„Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zo verkondigt den dood des Heeren, totdat Hij komt.“ (I Kor. 11: 23-26.)

Wij verklaren dat Christus de Zoon van God is. Wij weten dat Hij vandaag leeft. Wij weten dat Hij zal wederkomen, zoals werd geprofeteerd.

Nadat de Heiland de twaalf apostelen had geroepen en Zijn Kerk had gesticht, duurde het niet lang of de Kerk werd geleidelijk aan afvallig, zoals was geprofeteerd. De autoriteit van het priesterschap om de verordeningen te bedienen ging verloren. De Kerk doolde rond in ongeloof. Politieke machten slokten op wat er nog van de organisatie over was en er deed zich een totale afvalligheid voor. Evenals deze afval, is ook de tijd van de herstelling geprofeteerd, ofwel „de tijden der wederoprichting aller dingen.“ (Hand. 3:21.)

In de lente van het jaar 1820 piekerde een jongen van nog geen vijftien jaar oud, wiens „geest tot ernstig nadenken en grote onrust (werd) gebracht,“ over de vraag welke kerk, zo die er was, de ware was. Hij gaf gehoor

aan de aanmaning in de Schriften om wijsheid „van God te begeren.“ (Jak. 1:5.) Hij schreef:

„... Ik zag recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk nederdaalde, tot ze mij bereikte.

„... Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzend: *Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*“ (Joseph Smith 2:16-17.)

Dit wonderschone visioen, het persoonlijk verschijnen van de Vader en de Zoon, bewezen voor eens en voor altijd het feit dat Zij leefden. Het feit dat Zij afzonderlijke, zelfstandige Wezens zijn. En het feit dat Zij ons liefhebben.

Na dit visioen verleenden hemelse boodschappers Joseph Smith nog meer macht en zegeningen. Hij profeteerde. Hij onderwees de beginnenden van het Evangelie. Hij vertaalde. Hij deed zowel oude als nieuwe schriften het licht zien. Hij bouwde tempels en steden. Hij was openbaarder van de kennis van Christus. Hij was de gemachtigde dienstknecht van God. Hij voldeed aan alle eisen om volledig profeet te zijn. Te rechter tijd ontving hij de „sleutelen van het koninkrijk.“ Met deze apostolische macht vestigde hij opnieuw de Kerk in haar volheid en macht. De Heer zei tot hem: „... dit geslacht zal Mijn woord door u ontvangen.“ (L. en V. 5:10.)

In geen enkele bedeling is er een groter profeet geweest dan Joseph Smith. Hij vertaalde het Boek van Mormon van platen uit de oudheid. Het doel ervan is ook te getuigen dat Jezus de Christus is. Over dit boek verklaarde de Heer: „En hij heeft het boek vertaald, ja, dat gedeelte, dat ik hem heb geboden, en het is waar, zo zeker als uw Heer en uw God leeft.“ (L. en V. 17:6.)

Wij weten dat het niet bijzonder populair klinkt als men leert dat een jongen uit de binnenlanden van Vermont,

Jezus Christus is de centrale Figuur van de gehele wereld. Hij kwam in het midden des tijds, zoals was voorgezegt. De profeten van het Oude Testament profeteerden Zijn komst. De Heer beloofde Adam dat er een Messias zou komen. In feite ontvingen Adam en zijn nageslacht al de wet van offerande. Dit was een symbool van de dood van het Lam Gods. Mozes verklaarde deze wet op dramatische wijze bij de maaltijd van het Pascha. Een volkomen lam, een manneken, een jaar oud, moest geslacht worden. Zij moesten het lam laten leegbloeden,

die in New England is grootgebracht en opgevoed is in het grensgebied, een profeet is. Maar populair of niet, het gaat hier om een feit! *Joseph Smith was een profeet, en alle laste die het tegendeel probeert te bewijzen kan dit feit niet tegenspreken.* Iedereen die iets geeft om het welzijn van zijn eeuwige ziel, moet aan deze boodschap aandacht schenken. Iedere mens die geleefd heeft sinds de dagen van Joseph Smith, is gehouden hem te aanvaarden als een profeet van God om te kunnen binnengaan in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader.

Als u niet weet of Joseph Smith door God geroepen is, komt dat misschien doordat u er niet over hebt nagedacht. Van de mensen die het Boek van Mormon en de boodschap die hij herstelde, aandachtig bekijken, ontvangen elke dag over de tweehonderd mensen het getuigenis dat hij inderdaad een profeet van God was. Hij stierf de marteldood. Hij bezegelde zijn getuigenis met zijn bloed.

Wij verklaren dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is, en dat er vandaag de dag een levende profeet aan het hoofd van de Kerk staat.

De Heer Zelf zegt dat zij „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem (is), waarin Ik, de Here, welbehagen heb ...“ (L. en V. 1:30.) Onze huidige profeet werd door de Heer gekozen om Zijn aangelegenheden te regelen en om Zijn spreekbuis te zijn. Nu hij vijfennegentig jaar oud is, is hij de middelbare leeftijd wel iets te boven! Maar de Heer heeft dan ook nooit gezegd hoe jong of oud een profeet moet zijn. Ook heeft Hij niets gezegd over lengte. Hij eist niet dat Zijn profeet eek depaalde academische graad heeft. Maar Hij heeft wel overduidelijk gesteld dat hij „van God moet worden geroepen“ en van Hem zijn macht moet ontvangen. Doordat hij zo is geroepen en geordend, is president Joseph Fielding Smith gemachtigd. Zeker, hij is net als andere mensen. Hij zal glimlachen als er een grappe wordt gemaakt. Als u hem prikt zal hij bloeden. Doordat zijn hart

zo groot en teder is zal hij huilen om het verdriet van iemand anders. Hij kan ook ziek worden en pijn lijden. Maar, ziet u, één ding is er anders aan president Joseph Fielding Smith — hij is de profeet van God. Ik ken deze man. Ik houd van hem. Hij leidt een leven van strikte dienstbaarheid, en in zijn leven heeft hij altijd grote tegenwerking van de boze ondervonden. Dit alles heeft hij weerstaan. De Heer heeft hem geëerd door hem te roepen om Zijn profeet te zijn. Ik houd van de vastberaden raadgevers die hem terzijde staan. Ik houd van de Twaalf. Ik heb al mijn broeders lief. Wat is nu de bestemming van deze kerk? Zij zal voortgaan. Zij kan niet falen. Zij zal groeien tot zij de ganse aarde vervult. Met Christus, die voortdurend contact heeft met de leiders van deze kerk, aan het hoofd, zijn wij bestemd om het werk dat God haar heeft opgedragen uit te voeren. Deze kerk zal de boodschap van het Evangelie naar alle kinderen van onze Vader uitdragen. Zij zal de levenden en de doden verlossen. Men zal van deze kerk kwaadspreken. Zij zal aangevallen worden. Velen zullen twijfe-

len. Enkelen zullen afvallig worden. Zij zal echter de oprichten en eerlijken van hart in haar kudde binnenvoeren en hun voeten op de weg naar verhoging zetten. Sommige mensen vinden het vreemd dat er tegenwoordig zoveel christelijke kerken leeg zijn. Zij vragen zich af waarom deze kerk vooruit gaat en groeit. Voor ons is het begrijpelijk. Wij weten dat men eeuwen geleden afvallig is geworden. Wij weten dat in onze tijd het ware Evangelie is hersteld. Wij weten dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is gesticht met macht en gezag, en dat zij een levende profeet heeft, die haar leidt. Wij weten welke imposante bestemming voor haar is weggelegd, en wij zijn bereid zo te leven dat die bestemming bereikt wordt. Wij weten dat Christus aan het hoofd staat. Wij geloven in de uiteindelijke, onvermijdelijke triomf van de waarheid, zoals die in het Evangelie van Jezus Christus wordt beschreven. Wij nodigen alle mensen van goede wil uit zich bij ons aan te sluiten in het bereiken van dit geweldige doel. In de naam van Jezus Christus. Amen.

○

Ouders in Zion! Het is uw ernstige plicht om regelmatig aanwezig te zijn in de avondmaalsvergadering. Op u rust de verantwoordelijkheid erop toe te zien dat uw kinderen, die uw hemelse Vader aan uw zorg heeft toevertrouwd, daar ook aanwezig zijn.

— President Joseph Fielding Smith

Gij zult niet vrezen

DOOR OUDERLING ALVIN R. DYER
Assistent van de Raad der Twaalven

De verlossing en
zaligmaking van de
mens zal in deze
bedeling zijn
hoogtepunt bereiken.

Op de Pinksterdag in het oude Jeruzalem verklaarde de apostel Petrus de mensen dat Jezus Christus, Die voordien tot hen had gepredikt, weer zou komen, maar dat Zijn wederkomst zou worden uitgesteld tot de tijden der herstelling of wederoprichting van alle dingen, en dat deze gebeurtenis al beloofd was vanaf het begin van de wereld. De organisatie van de Kerk van Christus, in deze tijd bekend als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, maakt deel uit van die herstelling.

Op deze dag bevestigen wij wederom onze overtuiging en ons getuigenis betreffende hetgeen er van de Kerk van Christus in deze bedeling is uitgegaan, sinds zij 141 jaar geleden werd georganiseerd. Bij die gelegenheid

herinnerde de Heer degenen die daar bijeen waren aan de dingen die ten aanzien van de herstelling reeds door toedoen van Zijn dienstknecht Joseph Smith tot stand waren gebracht. Dit waren Zijn woorden:

„En gaf hem geboden, die hem inspireerden;

„En gaf hem macht van omhoog om met de middelen, die van te voren werden bereid, het Boek van Mormon te vertalen;

„Dat een kroniek bevat van een gevallen volk en de volheid van het evangelie van Jezus Christus voor de niet-Joden, alsmede voor de Joden;

„Dat door inspiratie werd gegeven, en door de bediening van engelen aan anderen wordt bevestigd, en door hen aan de wereld wordt verkondigd —

„Hiermede de wereld bewijzende, dat de heilige Schriften wáár zijn, en dat God inderdaad mensen inspireert, en hen tot Zijn heilig werk roept, zowel in deze eeuw en in dit geslacht, als in geslachten van ouds;

„Daardoor aantoonend, dat Hij dezelfde God is, gisteren, heden en voor eeuwig. Amen.“ (L. en V. 20:7-12.)

De Kerk van Christus is in deze bedeling, de laatste van alle bedelingen, die de Heer „de bedeling van de volheid der tijden“ noemde, hersteld. (L. en V. 112.) Als deze voltooid is zal hij een samensmelting van alle vorige bedelingen tot stand brengen, met hun sleutelen, beginselen en intelligentie van de tijd van Adam af. Omdat het de laatste is, kondigt deze bedeling de leestellingen van de laatste dingen voor de voorbereiding van de wederkomst van Christus de Heer en van het einde van het sterfelijk bestaan van de mens op aarde aan.

De vraag hoe nabij de wederkomst van de Zoon des Mensen is, houdt veel mensen van deze tijd bezig. Over deze vraag peinzend, dacht ik vaak aan drie dingen. Het eerste wordt vermeld in deze woorden van de Heer: „Doch van die dag en die ure weet niemand, ook de engelen Gods in de hemel niet, maar Mijn Vader alleen.“ (Joseph Smith 1:40.)

Er zijn echter tekenen die erop wijzen dat dit grote gebeuren nabij is. Bij voorbeeld, en dit is tevens het tweede punt: wij leven in de laatste bedeling, en wij moeten ervan doordrongen zijn dat er geen meer zal volgen. Het is dus logisch dat al Gods plannen voor de verlossing en de zaligmaking van de mens op aarde, door middel van het evangelieplan, in deze bedeling hun hoogtepunt zullen bereiken. In feite noemt de Heer deze tijd in het bijzonder een tijd van voorbereiding. Zie hier de instructies die Hij in de eerste jaren van de Kerk door openbaring bekendmaakte:

„Bidt tot de Here, roept Zijn heilige naam aan, verkondigt Zijn wonderbare werken onder het volk.

„Roep de Here aan, opdat Zijn koninkrijk over de aarde moge voortgaan, dat de bewoners er van dit mogen ontvangen en op de komende dagen mogen zijn voorbereid, waarin de Zoon des Mensen uit de hemelen zal nederdalen, bekleed met de luister van Zijn heerlijkheid om het koninkrijk Gods te ontmoeten, dat op de aarde is opgericht.

„Moge het koninkrijk Gods daarom voortgaan, opdat het koninkrijk der hemelen moge komen, opdat Gij, o God, zowel in de hemel als op aarde moogt worden verheer-

lijkt, opdat Uw vijanden mogen worden onderworpen; want U is de eer, de macht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.“ (L. en V. 65:4-6.)

Het hoogtepunt van deze bedeling in de opeenvolging van de tijd des Heren zal de glorierijke komst van de Zoon des Mensen zien.

Het derde punt dat ik vaak overdenk betreft de dag der heidenen, en die dag is nu gekomen, nu het Evangelie aan de heidense volkeren op aarde wordt verkondigt, opdat zij, als zij gehoor geven aan de oproep, zullen ingaan en worden gerekend tot het huis Israëls. (Zie 1 Ne. 13, 14.)

De Heer legde in een openbaring aan Joseph Smith verband tussen deze periode en de nabijheid van Zijn wederkomst. Ik citeer:

„En wanneer de tijden der niet-Joden zijn gekomen, zal er onder hen, die in duisternis verkeren, een licht te voorschijn komen, en het zal de volheid van Mijn evangelie zijn.“ (L. en V. 45:28.)

Maar onder hen zullen er velen zijn die het niet willen ontvangen. Aangaande hen zegt de openbaring verder:

„Maar zij ontvangen het niet, want zij begrijpen het licht niet en wenden hun hart van Mij af wegens de voorschriften van mensen.“ (L. en V. 45:29.)

Máar omtrent de herkenning van de tijd waarin het Evangelie aan de heidenen verkondigd wordt, citeer ik uit diezelfde openbaring:

„En wanneer het licht zal doorbreken, zal het met hen zijn zoals in de gelijkenis, die Ik u zal geven:

„Gij ziet en aanschouwt de vijgebomen, en gij ziet ze met uw ogen, en wanneer ze beginnen uit te lopen, en hun bladeren nog teder zijn, zegt gij, dat de zomer nabij is;

„Evenzo zal het zijn te dien dage, wanneer zij al deze dingen zullen zien; dan zullen zij weten dat de ure nabij is.“ (L. en V. 45:36-38.)

De roerige en vreselijke toestanden van de laatste dagen van het sterfelijk bestaan, waarvan wij er nu een aantal meemaken, zijn reeds door vele profeten vermeld. De uitspraken van de Heer over deze dagen zijn uiterst rechtstreeks. Zijn discipelen stelden Hem de vraag:

„... Zeg ons, wanneer zullen deze dingen zijn, die Gij aangaande de Joden hebt gezegd; en wat is het teken van Uw komst en van de voleinding der wereld...“ (Joseph Smith 1:4.)

Hij gaf hun duidelijke antwoorden op de vraag wat er met de Joden zou gebeuren, en vervolgens schonk Hij

aandacht aan de toestanden die in de laatste dagen zouden heersen. Hij zei onder meer:

„En zij zullen horen van oorlogen en geruchten van oorlogen.

„Ziet, Ik spreek ter wille van Mijn uitverkorenen; want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen hongersnoden zijn, en pestilentiën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen.

„En wederom, omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigt zal worden, zo zal de liefde van velen verkoelen; maar hij, die niet zal worden overwonnen, zal zalig worden.

„En verder, dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden, tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen, of de verwoesting der goddelozen.“ (Joseph Smith 1:28-31.)

Om in het hart van de heiligen zekerheid en hoop te vestigen, geeft de Heer in openbaringen deze raad, en hiermee wil ik besluiten:

„... Ik zeg tot u, dat de vijand in de geheime kamers uw leven zoekt.

„Gij hoort van oorlogen in verre landen, en zegt, dat er spoedig grote oorlogen in verre landen zullen zijn, maar gij kent het hart der mensen in uw eigen land niet.

„Ik vertel u deze dingen wegens uw gebeden; vergadert daarom wijsheid in uw hart, opdat de verdorvenheid der mensen deze dingen niet door hun goddeloosheid aan u openbaart op een wijze, die met een luidere stem in uw oren zal klinken dan die, welke de aarde zal doen beven; maar wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen.“ (L. en V. 38:27-30.)

Gij zult niet vrezen, want, zoals de Heer bij een andere gelegenheid heeft gezegd, de vergadering en de getrouwheid van de heiligen zijn er om als toevlucht te dienen in de vreselijke toestanden die wij onder ogen moeten zien. De Heer heeft ons in alle dingen het voorbeeld gegeven, opdat wij niet zullen worden misleid, want Satan gaat rond in het land, en hij gaat voort de natien te misleiden. Broeders en zusters, ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat de boodschap van de herstelling waar is, en dat wij datgene wat moet gebeuren niet hoeven te vrezen als wij getrouw zijn. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

In praktijk brengen wat wij prediken

Geniet van de zegeningen van huis en gezin zolang het nog kan
In praktijk brengen wat wij prediken

OUDERLING MARION D. HANKS
Assistent van de Raad
der Twaalfen

Toen ik broeder Hinckley vanmorgen bedankte voor zijn prachtige toespraak van zondag, vertelde ik hem dat ik me twee mannen herinnerde, en één van hen had zojuist een geweldige toespraak gehouden. De ander dankte hem, maakte hem een compliment, en zei: „Dat was een geweldige preek. Ik wou dat ik hem gehouden had.“ De ander zei: „Dat komt nog wel.“

Ik heb zo 't idee dat velen van een aantal van de geweldige toespreken die wij tijdens deze conferentie hebben gehoord ook zullen houden. Mijn onderwerp van vanmorgen is het in praktijk brengen van wat wij prediken. Ik neem aan dat iedereen begrijpt wat dat wil zeggen. Vorige week zondag hoorde ik een zeer goede lerares vertellen over haar gesprek met een klein meisje in haar klas. Ze had het meisje gevraagd: „Wat betekent dat: in praktijk brengen wat je predikt?“ „O,“ zei het meisje, „dat betekent dat je je toespraak moet opschrijven, en nadat je hem thuis hebt geoefend moet je hem dan in de kerk geven.“

Ik wil vanmorgen graag iets zeggen over de conventionele interpretatie

van het in praktijk brengen van wat wij prediken.

Een paar dagen geleden zocht ik 's avonds mijn zuster op, die ongemakkelijk ziek in het ziekenhuis ligt. Haar man en kinderen stonden om haar bed en hielden onder leiding van hun vierde zoon, die zojuist van een zending in het buitenland was teruggekeerd, hun gezinsavond. Ik deed met hen mee, en daarna ging ik verheugd naar huis en ik dankte God voor zo'n voorbeeld. Thuis wachtte mijn eigen gezin, en we baden dat we hetgeen we prediken beter in praktijk mochten brengen.

Vanmorgen bezocht ik mijn zuster weer, en samen spraken we tot de Heer en in de geest van die ernstig stemmende ervaring spreek ik vanmorgen mijn getuigenis uit.

Welke overtuiging moeten wij in praktijk brengen of moeten velen van ons beter in praktijk brengen? Wat is onze plicht? Aan welke geboden hebben wij ons te houden? Wat prediken wij? Welnu, één belangrijk ding dat wij prediken is dat ouders hun kinderen moeten liefhebben en onderwijzen en

dat zij hun een eerbaar voorbeeld moeten geven, en dat kinderen hun ouders moeten eren en gehoorzamen. Ouders moeten elkander liefhebben en aankleven; en kinderen moeten, om met Benjamin te spreken „elkander liefhebben en elkander dienen.“ (Zie Mosiah 4:15.)

Wij leren dat wij eens per week bijeen moeten komen om een gezinsavond te houden, om samen te bidden, om samen verantwoording af te leggen van de tienden die wij betalen, om met het hele gezin avondmaalsvergaderingen bij te wonen en te aanbieden. Wij worden geacht samen te vasten en een bedrag dat overeenkomt met de kosten van de dingen die wij die dag niet hebben gegeten aan de bisschop te geven, zodat er gezorgd kan worden voor de behoeftigen.

Wij moeten met het hele gezin de huisonderwijzers begroeten en gehoor geven aan hun instructies en antwoorden op hun vragen. Aangespoord als wij zijn door de belangrijke plaats die het gezin in de Kerk inneemt, moeten wij samen lezen en leren, samen werken, onze maaltijden tot iets plezierigs, iets blijmoedigs

maken, elkaar bij bezigheden die te maken hebben met school, kerk en maatschappij bijstaan. We moeten samen plannen maken en van activiteiten genieten, gewoonten en tradities aankweken die van de ene generatie op de andere overgaan.

Dit alles wordt ons onderwezen en wij worden ertoe aangemoedigd.

Maar ik wil het vanmorgen niet over plicht, gebod of vermaning hebben, hoe heilig en geliefd deze woorden ook zijn. Ik wil spreken over uitnodiging, kansen, voorrechten, liefde, dankbaar de gelegenheid aangrijpen zolang er tijd is om te genieten van de zegeningen van huis en gezin.

Hooveel missen wij van de vreugde die wij zouden kunnen beleven en waarvan het de bedoeling is dat wij die beleven; vreugde die wij alleen in ons eigen huis kunnen beleven en nergens anders, alleen met ons eigen gezin en met geen enkele andere groep?

Het is heel leerzaam om de liederen die wij zingen eens te bekijken. Onze kleintjes zingen: „Ik ben een kind van God, Zijn liefde is zo zoet, Hij gaf mij ook een vriend'lijk thuis met ouders lief en goed.“ Onze geweldige jonge mensen zingen zoals zij vanmorgen zingend getuigd hebben, en zij zingen nog meer liederen: „Zo vast als het Rotsgebergte staan wij... op de rots, voor ons gevestigd, door d'eersten in 's Heren kerk... De rots van deugd en ere, van geloof in de God, Die is.“ Ons ZHV-koor zingt het prachtige lied: „Laat ons vriend'lijke woorden steeds spreken“, en allemaal zingen we: „Elke woning is vol vreugd, als er liefde heerst.“

Onze banden met God en met elkaar zijn eeuwig. Ons huis is een heiligdom dat is afgescheiden van de za-

ken en zorgen van de wereld. Ons gezin is de kern van onze eeuwige hoop. Onze liefde is de tedere draad die ons samenbindt tot een eendeloze, creatieve, steeds groeiende eenheid. Deze dingen geloven en prediken wij. Kunnen wij meer doen om te genieten van zulke opvattingen in ons leven, ons huis en ons gezin? Kunnen wij het beter doen zolang wij de gelegenheid hebben in praktijk te brengen wat wij prediken?

De Engelse schrijver en dichter Matthew Arnold schreef in zijn *Empedocles on Etna*: „Wij zouden innerlijke vrede kunnen hebben.

Maar wij willen niet naar ons innerlijk kijken.“

Laat ieder van ons vanmorgen een ogenblikje naar zijn innerlijk, zijn thuis en zijn gezin kijken, terwijl ik u een paar voorbeelden geef van de zaak waar ik over spreek.

Ongeveer twaalf jaar geleden werd ik 's morgens vroeg door een mij dierbare vriend, een arts, opgebeld. Hij vroeg me naar het ziekenhuis te komen om zijn zoon, dat pas was geboren en dat voor zijn leven vocht

met hem te zalven. Wij staken onze handen in de couveuse en legden ze op het lichaampje en baden, en toen gingen we met Larry's moeder zitten wachten terwijl zijn toestand verbeterde.

We waren daar ook toen de kinderarts binnen kwam om te vertellen dat Larry het zou redden. Hij kwam door die vreselijke strijd om zijn leven heen met een goed stel hersens en een sterke, onoverwinnelijke geest. Alleen een paar benen, die niet zo sterk zijn als ze op een goede dag zullen zijn, herinneren Larry eraan hoe rijk hij gezegend is met het feit dat hij leeft.

Onlangs kwam de grote broer van dit jongetje thuis na een eervolle zending voor de Heer te hebben vervuld in het buitenland. Een oom met een grote opmerkingsgave, die getuige was van de hereniging, schreef Larry een brief, en ik had het voorrecht die te mogen lezen. Ik vroeg of ik die brief mocht citeren, en hij gaf mij toestemming. Ik wil graag dat u iets weet van een jonge heilige der laatste dagen, die kort geleden tot diaken is geordend,

en die probeert in praktijk te brengen wat wij prediken.

„Beste Larry,” stond er in die brief. „Gisteren schoot er een traan in mijn oog, en ik had niet eens van dat hippiespul gebruikt! Nog sterker: in mijn geheugen is een beeld getatoeëerd dat ik nooit meer vergeet.

„Het is niet meer dan billijk dat ik jou bedank voor het brok in m'n keel, de tranen en het beeld, want een knappe jongen, die Larry Elsworth heet, gaf ze mij alle drie ... zonder het te weten of me om een kwitantie te vragen.

„Het begon toen hij zijn broer stond op te wachten, die zou terugkeren na in een ver land, dat Chili heet, onze hemelse Vader twee jaar lang als zendeling te hebben gediend. Je kon zien dat die twee jaar voor deze jongen langer hadden geduurd dan voor iemand anders. Hij was zo gespannen, zo bleek, en hij ging zo volkomen op in alleen maar kijken en wachten.

„En dan te zien hoe zijn gezicht oplichtte toen hij zijn broer weerzag! Het was als het licht van een zaklantaarn in een donkere kamer.

„Iemand fluisterde dat deze geweldige jongen zijn stuivers, dubbeltes en kwartjes had opgespaard om voor zijn broer een grote basketball te kopen ... een 'er is geen betere' bal van ruim dertig dollar, en dat hij van hem hield! Niemand anders mocht eraan meebetalen. Het was zijn idee en zijn cadeau ... en op de beste manier, want hij had er geld voor gebruikt dat hij voor zichzelf had kunnen uitgeven, maar hij gaf het niet uit omdat hij zoveel van iemand anders hield!

„Toen zag ik deze flinke jongen zonder een woord te zeggen naast zijn broer staan; hij was alleen al gelukkig dat hij naar hem op kon kijken, zich vast kon houden aan die lange benen, en hem weer thuis wist.

„Ik voel een bijzondere liefde en bewondering voor deze beide jongens: de reus die helemaal alleen verwegging om te doen wat goed was, en het broertje dat wachtte en plannen maakte en aan zijn broer dacht.

„Larry, je bent een fijne jongen. Ik weet zeker dat jij eens een groot man zult zijn ... want je hebt een groot hart en een teder gemoed. Sommige

jongens kunnen harder rennen, hoger springen, verder lopen, en langer spelen, eenvoudig doordat ze minder hard hoefden te vechten om op deze wereld geboren te worden. Dat is voor hen geen verdienste. Maar jij hebt meer dan de meesten om dankbaar voor te zijn, omdat onze hemelse Vader een van Zijn meest geliefde zonen heeft gestuurd om in jouw lichaam te wonen ... en de woning heeft de sfeer van degene die erin woont. Dank je wel, Larry, voor het lesje dat je gisteren je oude, domme oom hebt geleerd door alleen maar te kijken. Veel liefs, Oom Dick.”

Enkele weken geleden luisterde ik naar een ringpresident die zijn mensen aanspoorde sterke gezinnen te stichten en er ook van te genieten. Het was een geweldige toespraak, en voor mij was het hoogtepunt zijn relaas over de wintersportvakantie die hij met het gezin had beleefd; een vierjarige wilde met de rest van het gezin mee naar de top van de heuvel en naar beneden skiën. Toen ze boven waren aangekomen bemerkten ze dat hij zou moeten skilopen, omdat glijden

voor zijn leeftijd en ervaring een tikkeltje te moeilijk was. De moeder begon met haar zontje de heuvel af te dalen, maar een andere zoon, een tiener, bood aan het over te nemen en met liefdevolle tederheid loodste hij zijn broertje naar beneden, in plaats van stoer naar beneden te zwieren, — want dat had hij ook kunnen doen. Opgewekt offerde hij een snelle afdaling op en zegende het hele gezin met de geest van liefde, zorg en waardering.

Onder de vele mensen die er bijzonder goed in slagen in praktijk te brengen wat wij prediken, is er één man die ik vanmorgen even wil vermelden. De laatste jaren komt er op gezette tijden een bijzondere man bij ons thuis: onze huisonderwijzer. Hij neemt altijd zijn zoon mee, die, net als de Larry van de brief, met veel moeite geboren is, en met een aantal grote problemen te kampen heeft. De vader en zijn zoon hebben vaak naast elkaar bij ons thuis gezeten, en zij hielden dan elkaars hand vast, of de armen om elkaar heen geslagen, of er was een hand op een knie, contact houdend met de ander, en steeds drukten zij zonder woorden hun wederzijdse genegenheid uit. Deze man en zijn dierbare zoon bewonderen wij zeer.

Dit zijn maar een paar eenvoudige akkoorden van de melodie die het gezinsleven harmonieus en gelukkig maakt. Vriendelijkheid, rekening houden met elkaar, hoffelijkheid, zorgzaamheid, gelach, onzelfzuchtigheid, gebed, bedachtzaamheid, iets voor elkaar doen, elkander vergeven, elkaar steunen, elkaar liefhebben — dat zijn tonen die samen klinken als een gezins-symfonie waarvan men vol vreugde kan genieten en die men zich eeuwig blijft herinneren.

Als een gezin zijn gekoesterde menselijke waarden verliest en afzakt tot het peil van een groepje mensen dat alleen maar de vorm van een gezin heeft, zijn de dingen waarvoor gezinnen er nu eenmaal zijn, verdwenen. Welke veranderingen er naar verluidt ook in onze tijd hebben plaatsgevonden, het gezin heeft toch nog het aller-

belangrijkste doel: het bevredigen van de elementaire emotionele en geestelijke behoeften van de gezinsleden. Iemand heeft eens geschreven dat de maatschappij „een web is, waarvan het gezin de middelste draden uitmaakt.“ Thuis, in het gezin en de liefde schuilen de bronnen die het leven van het individu en dat van de gemeenschap aan zijn doel beantwoorden; jazer, de bronnen die onze zorgelijke wereld zouden kunnen verlossen en blijven-vrede zouden kunnen brengen. Kinderen moeten beschermd en opgevoed worden. Alleen in het gezin kunnen kinderen zeker zijn van de liefde en de doelgerichtheid die zij nodig hebben om te kunnen leven, en alleen ouders die oprecht liefhebben kunnen aan deze behoeften voldoen. Maar er moet meer zijn dan gepredikte of uitgesproken liefde; het moet liefde zijn waarvoor men de tijd neemt, waarvoor men zich wil inspannen, geduldig wil luisteren, mildelijk wil geven, en edelmoedig wil vergeven, „zorgt voor geriefelikheden die het gezinsleven sieren en de onderlinge verhoudingen mooi maken.“

Ik moet er echter aan toevoegen dat ik niet door bevoegdheid of vanuit bevoegdheid spreek, maar met bevoegdheid, omdat ik zelf weet dat deze dingen waar zijn. Ik weet dat ze waar zijn, omdat ik het heb ervaren, ik heb ermee geleefd, ik ben er zelf bij geweest.

In het gezin waar ik ben opgegroeid leefde de soort liefde waarover ik spreek, ondanks het feit dat het weinig materiële dingen had. Ik hoop en bid dat ons gelukkige gezin het er net zo goed vanaf brengt. Uiteraard heb ik dit alles vandaag gedeeltelijk voor mijzelf en ons eigen gezin gezegd, want wij zijn nog steeds bevoorrecht en gezegend met een streven naar verbetering. Ik ben dankbaar dat ik de Heer daarvoor kan danken. Ik ken geen groter huldeblijk, en ik geloof niet dat iets bestaat, dan een briefje van een zesjarige die schrijft: „Weet je, Mam: ik houd van je,“ of een edelmoedig geschenk van een tiener: „Pap, je bent mijn vriend en ik zal

altijd van je blijven houden,“ of van een vader of moeder aan een lieve zoon of dochter: „Ik houd van je. Ik ben trots op je.“

Spoort dit ons niet aan om te willen zijn wat wij kunnen zijn?

Jezus heeft gezegd: „Gelijk Ik u liefgehad heb . . . (hebt) ook gij elkander lief.“

God helpe ons, ouders en kinderen, de gelegenheid aan te grijpen, zolang er nog tijd is, om bij ons thuis en in ons gezin in praktijk te brengen wat wij prediken.

Ik weet dat het Evangelie waar is, en ik weet dat in het Evangelie is vervat wat Hij ons heeft onderwezen over onze verhouding tot elkander in ons huis en gezin. In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

BELANGRIJKE INSTRUCTIES:

1. Zie voor inlichtingen betreffende het tempelwerk het ALGEMEEN KERKELIJK HANDBOEK nummer 20/1968 en het PRIESTERSCHAPSBULLETIN.
2. Ouders dienen hun kinderen alleen mee te nemen naar de tempel ter verzegeling. Kinderen boven 8 jaar moeten gedoopt zijn en moeten een eigen aanbeveling hebben ter verzegeling aan hun ouders.
3. Als ouders en kinderen aan elkaar verzegeld willen worden dan dient men een getypte en goedgekeurde gezinslijst mee te nemen.
4. Voor het dopen moeten kinderen 12 jaar zijn en jongens moeten het Aäronische priesterschap dragen. Een individuele of groepsaanbeveling is noodzakelijk.
5. Er dient geen tempelaanbeveling voor dopen of voor endowments uitgegeven te worden aan iemand die nog geen jaar lid is van de Kerk. Alleen het Eerste Presidentschap is gemachtigd een uitzondering op deze regel te maken.
6. Let erop dat u er netjes uitziet. U gaat het HUIS DES HEREN binnen, en u dient zich te kleden zoals u dat zou doen bij het bezoeken van de avondmaalsvergadering in uw eigen wijk of gemeente.
7. Schroom niet ons voor verdere informatie te bellen of te schrijven.

Het presidentschap van de
Zwitserse tempel

Charles Grob
Robert A. Simond
Georg J. Birsfelder

Tempelplatz 4
CH-3052 Zollikofen/Bern
Schweiz
Tel. 57 09 12

ROOSTER TEMPELDIENSTEN 1972 VAN DE TEMPEL TE ZWITSERLAND

Zaterdagen: Iedere 1ste zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Frans	10.00
Dienst C = Frans	13.00

Iedere 2de zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Duits	10.00
Dienst C = Duits	13.00

Zaterdagen: Iedere 3de zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Engels	10.00
Dienst C = Duits	13.00

Iedere 4de (& 5de) zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Duits	10.00
Dienst C = Duits	13.00

Dinsdag t/m vrijdag: (dienst A = 07.00 — B = 10.00 — C = 13.00)

Op de vrijdagen voor de 3de zaterdag van iedere maand is er een extra dienst D = Engels om 17.30.

Januari 4 Fins
11 Duits/Centraal
18 Duits/Hamburg
25 Volgens afspraak

Februari 1 Volgens afspraak
8 Zweeds
15 Nederlands/Ring
22 Engels
29 Deens

Maart 7 Duits/Hamburg
14 Duits/Zuid
21 Duits/West
28 Duits/Oostenrijk

April 4 Fins
11 Duits/Stuttgart
18 Nederlands/Zending
25 Frans/Frankrijk-België

Mei 2 Duits/Zwitserse ring
9 Duits/Berlijn
16 Duits/Centraal
23 Italiaans + Spaans
30 Frans/Frankrijk-Zwitserland

Juni 6 Duits/West
13 Nederlands/Ring
20 Duits/Zwitserse zending
27 Duits/Noord

Juli 4 Fins
11 Zweeds
18 Deens
25 Duits/Noord

Augustus 1 Frans/Frankrijk
8 Zweeds
15 Nederlands/Zending
22 Deens
29 Duits/Centraal

September 5 Duits + Engels/Priesterschap
12 Gesloten
19 Gesloten
26 Gesloten

Oktober 3 Gesloten
10 Duits/Noord
17 Duits/Hamburg
24 Duits/Zuid
31 Frans/Frankrijk-België

November 7 Zweeds
14 Duits/West
21 Duits/Oostenrijk
28 Volgens afspraak

December 5 Duits/Stuttgart
12 Duits/Zwitserse ring
19 Volgens afspraak
26 Gesloten

Namen worden uitgegeven binnen 30 minuten na bovenvermelde tijden.

Endowments voor levenden:

10.00 en 13.00 (d.w.z. aanwezig bij de tempel om resp. 09.00 en 12.00).

Huwelijk en verzegelen, voor doden en levenden:

Na dienst B en C of volgens afspraak.

Dopen: volgens afspraak.

De tempel is gesloten:

Maandag 11 sept. 1972 — vrijdag 6 okt. 1972

Donderdag 11 mei 1972

Zaterdag 23 dec. 1972 — vrijdag 5 jan. 1972

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · FEBRUARI 1972

Kleine kinderen zijn onze Vader in de hemel dierbaar. Hij houdt van ze, en waar zij ook wonen of hoe zij zich ook kleden of hoe zij eruit zien, Hij zorgt voor allemaal met dezelfde tederheid. Hij houdt van de kinderen van de Fiji-eilanden met hun donkere krullen, en van de aardige, vrolijk geklede kinderen van Samoa en Tonga en Tahiti, die blootsvoets op hun warme eilanden in de Stille Oceaan rondrennen. Hij houdt van de Engelse jongens en meisjes die

Van vriend tot vriend

DOOR OUDERLING HOWARD W. HUNTER van de Raad der Twaalven

op school allemaal dezelfde korte broek, overhemden, en stropdassen, of rokken en truien dragen. Hij houdt van de kinderen in Japan, die westerse kleren dragen en altijd hun schoenen uittrekken voor zij hun kapel binnengaan. Hij houdt van de zongebruinde kinderen in Zuid-Amerika, en van de Lamanieten met hun vrolijk gekleurde kralen en hun oude ceremoniële dansen. Onze Vader houdt van al Zijn kinderen, waar zij ook zijn.

Ik zal jullie eens laten zien hoeveel jullie en al die andere kinderen op elkaar lijken. Het is maandagavond en we zijn op het eiland Tonga, in

het huis of *fale* van een Tongees gezin dat zich voorbereidt op de gezinsavond. Zij hebben daar dezelfde lesboeken als in alle andere gezinnen op de wereld. Net zoals jullie ouders, willen hun ouders hun laten begrijpen wat een geweten is en hoe het hun leven leidt. Ze doen graag spelletjes, houden van zingen en bijzondere traktaties. Alle kinderen houden van dat gedeelte van de gezinsavond.

Als het bedtijd is knielen liefhebben de ouders overal ter wereld met hun kinderen neer om te bidden. Misschien knielen zij bij een bed met een dik, donzig dekbed, ergens hoog in de Alpen, of bij een matje op de vloer van een hut. Maar onze hemelse Vader hoort en begrijpt ze allemaal.

Kinderen van de Kerk kunnen allemaal naar het jeugdwerk en de zondagsschool gaan. Daar zingen zij dezelfde liedjes en horen zij dezelfde lessen als die kinderen in alle andere delen van de wereld. Het is een heel ontroerende ervaring kinderen in Japan in hun prachtige, zangerige taal „Ik ben een kind van God“ of „Komt, heil'gen, komt“ te horen zingen.

Elk jaar, in de maand februari, geven de kinderen overal ter wereld hun stuivers, peso's en francs voor het

Jeugdwerk kinderziekenhuis, en brengen zij hun liefdecentjes mee. Ik ken twee meisjes van vier jaar die gebakjes maakten en zeven gulden verdienden voor de kinderen in het ziekenhuis door de gebakjes te verkopen. Doordat kinderen overal op de wereld hun steentje bijdragen voor een goed doel, vormen zij één grote eenheid.

Overal op de wereld kennen kinderen diezelfde spanning en plankenkoorts als zij voor het eerst tijdens een vergadering in de Kerk een toespraak moeten houden of op een andere manier mee mogen doen. Allemaal voelen zij dezelfde tevredenheid en blijdschap als de dienst is afgelopen en als Moeder en Vader ze trots tegemoet komen en hen omhelzen om te laten merken dat ze het goed hebben gedaan.

Kinderen in de Kerk worden gedoopt als zij acht jaar oud zijn. Zij kunnen worden gedoopt in een prachtig, modern, betegeld doopfont in een mooi nieuw gebouw, of aan de oever van een ijskoud meer, of in een riviertje of een vijver. Maar zij worden altijd gedoopt door iemand die het heilig priesterschap van God draagt, en zij worden altijd gedoopt door onderdompeling.

Overal op de wereld leren de kin-

deren welke zegeningen het betalen van tienden brengt. Bisschoppen houden van de kinderen en zij nemen in dank en met waardering hun tienden aan, want zij weten hoe blij je bent als je tienden mag betalen, en zij kennen de bereidwilligheid waarmee het wordt gegeven. Bisschoppen proberen er altijd voor te zorgen dat de lessen in de zondagschool en het jeugdwerk gegeven worden door de beste leraressen. Leraren en leraressen houden ook van kinderen, net zoals ik. En altijd

als ik deze kleintjes ontmoet, zie ik dat zij net zo enthousiast, vol vertrouwen, trouw en vriendelijk zijn als de jongens en meisjes die Jezus kende, toen Hij zei: „Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert hen niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods.“

Gina uit Italië

DOOR VIRGINIA SARGENT

Arjan en de duisternis

DOOR WILMA J. BUITELAAR, ILLUSTRATIES VAN PHILLYS LUCH

Iedere avond om ongeveer zeven uur zou Arjan zich wel in een hoekje willen verstoppen, zodat niemand hem kon vinden, want, elke avond om zeven uur zei Arjans moeder: „Bedtijd!”

En Arjan had een grote hekel aan bedtijd.

Niet omdat hij dan niet langer met zijn trein en zijn blokken kon spelen. Niet omdat hij dan zijn pyjama moest aantrekken, zijn tanden poetsen en zijn vader en moeder een nachtkusje moest geven.

Hij had een hekel aan bedtijd omdat hij bang was in het donker, bang voor de dingen die in het donker in zijn kamer waren. Maar hij had zijn moeder of vader nog nooit verteld dat al die dingen daar om hem heen waren — overal om hem heen — zodra zij het licht uitdraaiden, de deur dicht deden en naar beneden gingen.

Dan deed Arjan zijn ogen dicht, maar dat hielp niet veel, omdat hij wist dat die dingen er toch waren. Dus dan deed hij zijn ogen open en keek er naar.

Ze zagen eruit als monsterachtige insecten, of draken, of gemene, woeste tijgers, of grompen.

Voor grompen was Arjan banger dan voor alle andere griezelige dingen op de wereld, omdat hij ze zelf had bedacht. Een gromp had drie ogen en hoorns op zijn kop en ha-

rige poten, zoals die van een spin. Grompen waren het allerergstel!

Het kostte Arjan altijd veel moeite om in slaap te komen. Hij staarde altijd naar de donkere vormen die overal om hem heen waren, in de hoop dat ze niet dichterbij zouden komen.

Ten slotte viel hij dan in slaap, en's morgens waren de monsterachtige insecten en draken en gemene, woeste tijgers en de grompen met drie ogen en harige poten verdwenen.

Toen kwam op een dag Oom Bob bij Arjan op visite.

Oom Bob was een geweldige leuke oom. Hij had altijd in één van zijn zakken een cadeautje voor Arjan. Snoepjes, of een boek, of een spel of een stuk speelgoed. Maar deze keer was het iets anders. Iets langs en ronds en hards.

Arjan scheurde het papier eraf.

„Een zaklantaarn!” riep hij uit. „Dank u, Oom Bob!”

Arjan liet zijn zaklantaarn op alle dingen in huis schijnen — de schilderijen en de lampen, de planten en de divan, en zelfs op de bloemen op het behang.

Die zakplantaarn was het mooiste cadeau dat Oom Bob ooit had meegebracht. Toen zijn moeder het licht uitdeed, de deur dicht deed en naar beneden ging, richtte hij zijn zaklantaarn op alle dingen die er in

zijn donkere kamer stonden, en hij voelde zich heel flink.

EN NUI!

Nu zag hij hoe ze er werkelijk uitzagen!

Maar er waren helemaal geen monsterachtige insecten, of draken, of gemene, woeste tijgers.

En geen grompen!

Hij zag alleen maar zijn goeie ouwe teddybeer met maar één oor. En daar zat Joep, de clown, en een konijn van blauwe wol, en een bruine hond die „Lang zal hij leven“ speelde als je hem opwond.

Daar stonden zijn vriendjes!

Arjan moest wel om zichzelf lachen, hoor. Hij knipte zijn zaklantaarn uit

en keek in het donker nog eens naar al die dingen, en hij was er helemaal niet bang meer voor.

Hij legde zijn hoofd op het kussen en glimlachte in de duisternis.

„Wel de rusten!“ zei hij tegen al zijn vriendjes, en het duurde niet lang of hij viel in slaap.

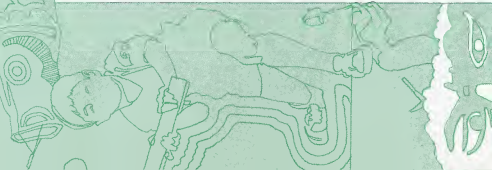

Vrienden in Japan

Net zoals in veel andere delen van de wereld is het in Japan in februari ijzig koud. In de stad Sapporo, die op het noordelijkste eiland van Japan, Hokkaido, ligt, vinden de jongens en meisjes en ook de grote mensen het fijn als het koud is, want dan staat het jaarlijkse Sneeuwfeest weer voor de deur. De van sneeuw gemaakte figuren, die niet hoger mogen zijn dan ongeveer drie meter, stellen soms dinosaurussen voor en soms figuren uit de Japanse folklore. Soldaten van de naburige legers helpen bij het maken van de grootste sneeuwfiguren, en tijdens het Sneeuwfeest lijkt het wel of de hele stad één groot verblindend schoon, wit sprookjesland is.

toirs hebben. De kinderen dragen hun twaalfuurtje en hun boeken op hun rug in een soort doos, die *obento* worden genoemd.

Favoriete spelletjes in Japan zijn *kakoembo* (verstoppertje), voetbal en *beisoe-boeroe* (honkbal). Honkbal is zo ongeveer het nationale tijdverdrijf. Aan vliegeren beleeft het hele gezin plezier. De vijfde mei is een bijzondere dag voor deze sport, want dan wordt er ieder jaar weer een Jongensfeest gevierd. Elk Japans gezin laat op die dag aan een bamboe stok één of meer vliegers wapperen die de vorm hebben van een vis. Er staan dan veel vliegerwedstrijden op het programma. Soms komen hele dorpen tegen elkaar in

Japan bestaat uit vier grote eilanden in de Stille Oceaan — Kioesjoe, Honsjoe, Sjikokoe, en Hokkaido — en een heleboel kleine eilanden, en er wonen meer dan honderdmiljoen mensen! Men noemt het land ook wel Nippon of Nihon, en dat betekent „land van de rijzende zon”. De Japanners houden van alles wat maar mooi is. Hoewel er veel mensen, van baby's tot overgrootouders, onder één dak wonen, heeft elk huis wel een nis waar men van iets moois kan genieten. De mensen zijn ook heel trots op hun tuin.

De jongens en meisjes gaan op z'n minst negen jaar lang naar school. Omdat ze lopend naar school gaan, moeten ze extra goed oppassen voor wagens en fietsen, omdat de straten vaak smal zijn en geen trot-

wedstrijden uit om te kijken wie de grootste vliegers kan maken en op laten.

Voor de meisjes in Japan is de dag van het Poppenfeest een bijzondere dag, en dat is op de derde dag van de derde maand.

Voor de jongens en meisjes die heilige der laatste dagen zijn is hun achtste verjaardag, de dag waarop zij kunnen worden gedoopt, een bijzondere dag. De Kerk heeft in Japan weinig kerkgebouwen met een doopfont. Als er geen doopfont is, worden de kinderen gewoonlijk gedoopt in een o-foero (warm-bad), een openbare badgelegenheid die je kunt vinden in een hotel, een herberg, of in een ander openbaar gebouw. En soms moeten de kinderen zelfs gedoopt worden in het koude water van de oceaan of de zeeën die het Japanse eilandenrijk helemaal omspoelen.

Jiro en het voetbalelftal

DOOR BERNADINE BEATIE

ILLUSTRATIES VÁN TED NAGATA

Bedrukt keek Jiro naar de auto's die langs de *ryokan* (herberg) van zijn grootvader naar het nieuwe, moderne *hoteroe* (hotel) op de heuvel suidsen. Hij keek op toen zijn grootmoeder en grootvader naast hem kwamen staan.

„Ze stoppen niet,” zei Grootvader bedroefd. „Onze kleine *ryokan* is niet meer in de mode.”

„Dat is het niet, Grootvader,” zei Jiro. „Het komt doordat het voetbalelftal uit Tokio in het nieuwe *hoteroe* logeert. Iedereen wil de spelers zien en met ze praten.”

„Maak je maar geen zorgen, man-lief,” zei Grootmoeder zacht. „Onze vaste gasten komen van de zomer wel weer. We redden het wel.”

Jiro zag de bezorgde uitdrukking in de ogen van zijn grootvader. Ze hadden nu gasten nodig, en niet volgende zomer. De *banto-sans* (huis-knechten) en de kok moesten betaald worden. Hoewel hun herberg maar klein was, was Jiro er zeker van dat de reizigers zeker nog eens terug zouden komen, als ze er maar eerst eenmaal geweest waren.

„In het *hoteroe* op de heuvel serveren ze geen *soekiyaki* of *tempoe-ra* zoals die van ons!” riep Jiro uit.

„Dank je, jongen,” zei Grootmoeder. „Maar ga nu maar, Jiro-san; ga maar naar je vrienden toe. Zijn ze niet op het oefenveld aan het kijken hoe de ploeg uit Tokio dat vreemde trapspel aan het spelen is?”

Jiro moest wel glimlachen. „Voetbal, Grootmoeder. Op een goede dag zult u het vast wel begrijpen. Op een goede dag ben ik de beste keeper van heel Japan. Dan zit u met Grootvader op de tribune te kijken. Dan kom ik met grote zakken vol yens naar huis, en dan hoeft u zich nooit meer zorgen te maken.”

Grootmoeder glimlachte Jiro liefdevol toe. „En ik zal nog harder juichen dan alle andere mensen samen. Ga nu maar, en veel plezier!”

Jiro had een brok in zijn keel toen hij de heuvel oprende naar het oefenveld. Als hij nu maar iets kon doen om zijn grootouders te helpen! Hij stond plotseling stil. Als hij nu eens een paar voetballers kon overhalen om in de *ryokan* van zijn grootvader te komen eten, dan zouden er nog meer mensen komen. Maar door de menigte bewonderaars, waardoor de spelers steeds werden omringd, heen dringen zou wel moeilijk zijn.

Jiro's vriend, Toshio, stond bij het oefenveld te wachten.

„Schiet op, Jiro,” riep hij, en zijn donkere ogen glinsterden geestdriftig. „Ik heb voor vandaag een baantje voor ons — als ballenjongen.”

Jiro's hart bonsde. Met de spelers praten was gemakkelijk, want alle mannen van het elftal waren geschikte lui. Maar ze lachten alleen maar wat en schudden hun hoofd toen Jiro een buiging maakte en hun vertelde over het lekkere eten in de *ryokan* van zijn grootvader.

Ondanks zijn gedrukte stemming kreeg Jiro al gauw belangstelling voor de training. *Op een goede dag, dacht hij, ben ik net zo'n goede keeper als Metani-san!*

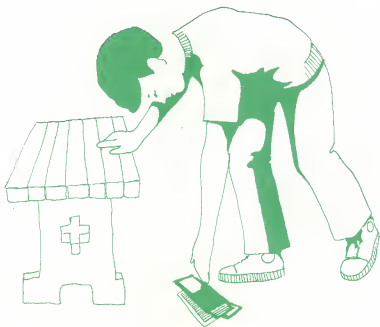
De training was bijna voorbij toen er een bal over zijn hoofd vloog. Jiro rende er achteraan en trapte hem hard en recht naar Asa Yoshida, de midvoor.

„Goeie trap, Jiro!” riep Asa. „Misschien bieden we je nog eens een contract aan.”

„*Arigato* (dank u wel).” Jiro grijnsde gelukkig. „Ik wil keeper worden.”

„Mooi zo.” Asa glimlachte. „Wil je even mijn jasje voor me halen? Ik heb het in de kleedkamer laten liggen.”

Jiro knikte en rende het veld over. Hij dook de kleedkamer in en pakte het jasje. Toen zag hij een leren portefeuille op de grond liggen en hij raapte hem op. Hij sperde zijn

ogen wijd open. De portefeuille stond bol van het geld — meer geld dan hij ooit bij elkaar had gezien — genoeg, meer dan genoeg om de *banto-sans* en de kok heel wat keren hun loon te betalen.

Jiro's hand trilde terwijl hij de portefeuille vlug in zijn zak propte. Hij zou zijn grootouders elke dag een beetje kunnen geven en dan vertellen dat hij het had verdiend met boodschappen doen voor de voetballers. Zij zouden hem geloven, want iedereen wist dat de spelers heel veel ver-

dienden. Maar opeens begon Jiro's maag vreemd te doen. Dit was iets anders dan geld voor jezelf wegnemen — dit was geen kwestie van geld stelen van iemand die het zelf nodig had.

Stelen! Het woord bleef door Jiro's gedachten draaien. Hij schudde zijn hoofd. Dit geld zou voor hem en voor zijn grootouders schande betekenen. Hij haalde de portefeuille weer uit zijn zak en rende over het veld naar Asa Yoshida.

„Hier is uw jasje,“ zei Jiro. „En moet u eens zien, dit heb ik gevonden.“ Hij liet de portefeuille zien.

Asa lachte. „O, die is van Metani. Die! Die verliest altijd iets. Breng hem maar naar hem toe, maar je moet wel opschieten, want hij gaat zo weg.“

Jiro draaide zich vliegensvlug om. „Metani-san!“ riep hij, en hij rende naar de weg, waar de keeper net met een paar andere spelers in een auto stapte.

Metani stapte weer uit toen hij Jiro hoorde. „Kijk eens aan, dat is onze jonge vriend met de grootvader die de beste *ryokan* van heel Japan heeft.“

Jiro drukte Metani de portefeuille in de hand. „Die heb ik in de kleedkamer gevonden.“

„*Arigato*, jonge vriend,“ zei Metani,

en hij pakte een paar bankbiljetten uit de portefeuille. „Hier — dat is je beloning omdat je hem meteen terug hebt gegeven.“

Jiro aarzelde even. Toshio kwam eraan rennen en ging achter hem staan. „Pak aan, joh,“ fluisterde hij. Jiro schudde zijn hoofd. „Ik wil geen geld,“ zei hij, en hij boog beleefd, zoals zijn grootmoeder hem had geleerd. „Maar als u zo goed wilt zijn te komen eten in de nederige *ryokan* van mijn grootvader, zou dat een beloning voor mij zijn.“

Metani grinnikte. Hij legde zijn handen tegen elkaar en boog. „Ik kom vanavond en ik zal een aantal vrienden meenemen. Kunnen jullie ons dan ontvangen?“

„Ja, Metani-san. O ja!“ riep Jiro uit. Asa Yoshida kwam net op tijd aanlopen om het ook te horen. „Die Jiro zou nog wel eens een concurrent van je kunnen worden, Metani.“ Asa grinnikte. „Heeft hij je niet verteld dat hij ook keeper wordt?“

Metani glimlachte. „Hij ziet eruit als een echte keeper,“ zei hij. „Kom morgen na schooltijd, Jiro. Na de training zal ik eens met jou en je vriend aan het werk gaan.“

Jiro kon wel jubelen van blijdschap, maar hij kon zich nog net inhouden. „We komen, Metani-san, we komen!“ En Jiro maakte een diepe buiging.

Het huis in de boom

door Judy Capener

In deze tekening zijn een haan, een vis, een zeemeermin, een huisje, een gezicht, een hand, een vlinder, een vogel, een porlepel, een zoutvaatje, het getal 6, een reiger, een slaghout voor honkbal, een rups, een hart en de letter A verborgen. Kan je ze vinden?

„Punten” puzzels.

door Dick Brown

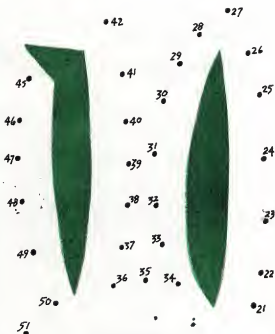
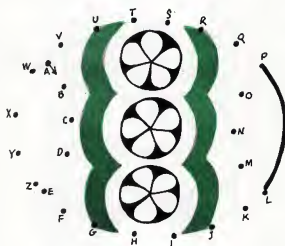
Er staan drie leuke „punt naar punt” puzzels op deze bladzijde.

Lees nauwkeurig voor je begint.

Eén puzzel gebruikt alle letters van A tot Z.

Eén puzzel begint bij 1 en eindigt bij 60.

Eén puzzel begint bij 65 en eindigt bij 100.

ROOSTER TEMPELDIENSTEN 1972 VAN DE TEMPEL TE ZWITSERLAND

Zaterdagen: Iedere 1ste zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Frans	10.00
Dienst C = Frans	13.00

Iedere 2de zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Duits	10.00
Dienst C = Duits	13.00

Zaterdagen: Iedere 3de zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Engels	10.00
Dienst C = Duits	13.00

Iedere 4de (& 5de) zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Duits	10.00
Dienst C = Duits	13.00

Dinsdag t/m vrijdag: (dienst A = 07.00 — B = 10.00 — C = 13.00)

Op de vrijdagen voor de 3de zaterdag van iedere maand is er een extra dienst D = Engels om 17.30.

Januari 4 Fins
11 Duits/Centraal
18 Duits/Hamburg
25 Volgens afspraak

Februari 1 Volgens afspraak
8 Zweeds
15 Nederlands/Ring
22 Engels
29 Deens

Maart 7 Duits/Hamburg
14 Duits/Zuid
21 Duits/West
28 Duits/Oostenrijk

April 4 Fins
11 Duits/Stuttgart
18 Nederlands/Zending
25 Frans/Frankrijk-België

Mei 2 Duits/Zwitserse ring
9 Duits/Berlijn
16 Duits/Centraal
23 Italiaans + Spaans
30 Frans/Frankrijk-Zwitserland

Juni 6 Duits/West
13 Nederlands/Ring
20 Duits/Zwitserse zending
27 Duits/Noord

Juli 4 Fins
11 Zweeds
18 Deens
25 Duits/Noord

Augustus 1 Frans/Frankrijk
8 Zweeds
15 Nederlands/Zending
22 Deens
29 Duits/Centraal

September 5 Duits + Engels/Priesterschap
12 Gesloten
19 Gesloten
26 Gesloten

Oktober 3 Gesloten
10 Duits/Noord
17 Duits/Hamburg
24 Duits/Zuid
31 Frans/Frankrijk-België

November 7 Zweeds
14 Duits/West
21 Duits/Oostenrijk
28 Volgens afspraak

December 5 Duits/Stuttgart
12 Duits/Zwitserse ring
19 Volgens afspraak
26 Gesloten

Namen worden uitgegeven binnen 30 minuten na bovenvermelde tijden.

Endowments voor levenden:

10.00 en 13.00 (d.w.z. aanwezig bij de tempel om resp. 09.00 en 12.00).

Huwelijk en verzegelen, voor doden en levenden:

Na dienst B en C of volgens afspraak.

Dopen: volgens afspraak.

De tempel is gesloten:

Maandag 11 sept. 1972 — vrijdag 6 okt. 1972

Donderdag 11 mei 1972

Zaterdag 23 dec. 1972 — vrijdag 5 jan. 1972

BELANGRIJKE INSTRUCTIES:

1. Zie voor inlichtingen betreffende het tempelwerk het ALGEMEEN KERKELIJK HANDBOEK nummer 20/1968 en het PRIESTERSCHAPSBULLETIN.
2. Ouders dienen hun kinderen alleen mee te nemen naar de tempel ter verzegeling. Kinderen boven 8 jaar moeten gedoopt zijn en moeten een eigen aanbeveling hebben ter verzegeling aan hun ouders.
3. Als ouders en kinderen aan elkaar verzegeld willen worden dan dient men een getypte en goedgekeurde gezinslijst mee te nemen.
4. Voor het dopen moeten kinderen 12 jaar zijn en jongens moeten het Aäronische priesterschap dragen. Een individuele of groepsaanbeveling is noodzakelijk.
5. Er dient geen tempelaanbeveling voor dopen of voor endowments uitgegeven te worden aan iemand die nog geen jaar lid is van de Kerk. Alleen het Eerste Presidentschap is gemachtigd een uitzondering op deze regel te maken.
6. Let erop dat u er netjes uitziet. U gaat het HUIS DES HEREN binnen, en u dient zich te kleden zoals u dat zou doen bij het bezoeken van de avondmaalsvergadering in uw eigen wijk of gemeente.
7. Schroom niet ons voor verdere informatie te bellen of te schrijven.

Het presidentschap van de
Zwitserse tempel

Charles Grob
Robert A. Simond
Georg J. Birsfelder

Tempelplatz 4
CH-3052 Zollikofen/Bern
Schweiz
Tel. 57 09 12

Als gij eens bekerd zult zijn

DOOR PRESIDENT S. DILWORTH YOUNG van de Eerste Raad van Zeventig

**Bekering brengt de kracht en de vastbeslotenheid om het werk
uit te breiden.**

„... en gij, als gij eens bekeerd zult zijn, zo versterk uw broeders,” sprak de Heer tot Petrus toen Hij Zichzelf en Zijn apostelen voorbereidde op Zijn grote offer. Het is heel goed mogelijk dat Petrus van deze uitspraak geschrokken is. Het prikkelde hem in elk geval wel, want hij zei: „Heere, ik ben bereid, met U ook in de gevangenis en in den dood te gaan.” Toen zei de Heer tegen Petrus dat „de haan

heden niet (zal) kraaien, eer gij drie-maal zult verloochend hebben, dat gij Mij kent." (Luk. 22:32-34.)

Markus vermeldt dat de vorige verklaring van toewijding van Petrus door de andere apostelen werd nagezegd, want hij schrijft: „En insgelijks zeiden zij ook allen." (Mk. 14:31.) Maar toen het moment kwam dat een dienstmaagd Petrus ervan beschuldigde een discipel te zijn, ontkende hij toch dat hij Hem kende. Zo ook de andere tien; ondanks hun eigen verklaring deden zij niet wat zij gezegd hadden te zullen doen.

Petrus had zich drie jaar lang volledig ingezet om de Heer te dienen. Hij had wel begrepen, maar kennelijk niet beseft, wat de Heer bedoelde met „als gij eens bekeerd zult zijn."

Vanaf dat moment zou alles anders zijn. Er zou een kruisiging plaatsvinden, een van de pijnlijkste manieren van terechtstellen die de mens ooit heeft bedacht, een manier van terechtstellen ook, die de essentiële emoties van een ieder die getuige was van een dergelijke manier van sterven geweld aandeed. Er zou een opstanding plaatsvinden — de eerste die ooit op deze aarde was — en hieruit zou nieuwe vreugde en nieuwe hoop voortkomen. De Heer zou weg-

gaan. Hij zou Zijn werk overdragen aan de elf die voortdurend bij Hem waren geweest — mannen die drie jaar lang naar Hem hadden geluisterd, die niet helemaal hadden begrepen wat Hij bedoelde, die Hem ter dood hadden zien brengen, en die met hun handen Zijn verzeen lichaam hadden aangeraakt, en toch zouden zij niet weten wat bekeerd worden precies inhield, eer de Heilige Geest hen had bezocht en hun zielen had aangeraakt met levend vuur.

Wij zien wat bekeerd worden betekent in de geïnspireerde daden van Petrus op de dag van het Pinksterfeest, en deze vormen een contrast met zijn weifelende ontkenningen op de avond dat de Heer gevangen werd genomen. De man die op de dag van het Pinksterfeest naar voren trad, was niet dezelfde man die angstig had getroosteed dat hij „de mens niet kende." De Paulus die nadat hij gedoopt was en de Heilige Geest had ontvangen Agrippa stoutmoedig de waarheid vertelde, was een totaal ander mens dan de man die op weg was naar Damascus om daar de christenen uit te roeien.

Petrus geloofde en verloochende. Petrus werd bekeerd en werd als een rots waartegen de macht van Satan

niets kon ultrichten. Hij werd vastbesloten, gedrongen door sterke en waarachtige innerlijke kracht. Paulus vervolgde uit ongelooft, in de veronderstelling dat hij daarmee God diende. Paulus werd bekeerd en werd als Petrus.

Bekering brengt kracht en vastbeslotenheid om het werk des Heren op aarde te verdedigen en uit te breiden. Deze bekering komt wanneer men gedoopt wordt met vuur, met het getuigenis van de Heilige Geest.

En nu zouden de sleutelen van dit alles, die Petrus reeds eerder had ontvangen, voor hem hun ware betekenis hebben. Vanaf dat moment zou hij de last, de volle verantwoording op zich nemen, om het werk des Heren aan de gehele wereld uit te dragen. Hij zou zowel de overigen van de Twaalf, als het bedieningswerk onder de heidenen en de georganiseerde gemeenten moeten leiden.

Alle elf hadden zij voor het eerst de Trooster ontvangen, door Wie zij alle dingen moesten onderwijzen, door Wie alle dingen geopenbaard zouden worden en zonder Wie zij niet mochten onderwijzen. (Zie L. en V. 42:14.)

Op hun rustte de zware taak de wereld te onderwijzen! Wat wisten zij over de wereld? de omvang ervan? de

grenzen ervan? Zij kenden Rome, maar dan nog alleen maar van naam. Zij hadden van Athene en Alexandrië gehoord. Damascus en Tyrus, Efeze en Sidon kenden zij beter. Maar over de wereld van India, China, en andere landen in Oost-Azië, Afrika of zelfs Europa, vormden zij zich vast en zeker nog niet eens een beeld. Uit legenden wisten zij iets over Ethiopië. Over het algemeen was „de wereld“ voor hen een vaag begrip.

Toch gingen zij dapper voort. De Geest fluisterde, en ieder van hen wilde, door een nieuwe impuls gedreven, naar een andere plaats gaan, zij het Athene, zij het Efeze, zij het Rome. Van daaruit drong het fluisteren ieder van hen ertoe naar weer andere plaatsen te gaan. En weer ergens anders heen — tot zij ongeveer de hele bekende wereld van hun tijd bezocht moeten hebben. Wij weten welke reizen Paulus maakte, doordat iemand erover heeft geschreven en daardoor veertien van zijn brieven bewaard zijn gebleven. De verhalen over de plaatsen die de anderen bezochten, berusten echter grotendeels op overlevering.

Nu is het allemaal anders. Wij leven nu in de laatste dagen. Vandaag de dag kennen wij het zendingsveld. Wij weten waar elke natie op aarde ligt. Wij weten hoe wij al die landen kunnen bereiken. Wij weten wat we van

de klimaten en andere natuurkrachten kunnen verwachten, en we hebben ook de middelen om naar al die plaatsen toe te gaan.

De elf apostelen getuigden dat zij de Heer naar de hemel hadden zien opvaren; Joseph Smith getuigde dat hij de Heer had zien afdalen, en dat was niet alles, want hij zag ook de Vader naast Zijn geliefde en verhoogde Zoon staan.

Nog niet zo heel lang geleden lazen we dat Johannes op het eiland Patmos door een engel was bezocht, maar nu lezen we over de bezoeken van vele engelen — Moroni, Johannes de Doper, Petrus, Jakobus en Johannes, en Mozes en Elias en Elia — en ieder van hen legde een verklaring af omtrent de sleutelen die hij overdroeg aan Joseph Smith.

Wij zien met onze eigen ogen het begin van de vervulling van vele oude profetieën en de volledige vervulling van andere.

Wij weten hoe wij uit moeten gaan om te onderwijzen. Wij weten hoe wij mensen moeten vinden en hoe wij hun belangstelling kunnen opwekken en vergroten. Wij weten hoe wij doeltreffende onderwijsmethoden moeten toepassen. Wij hebben nu alleen nog nodig dat ieder van ons zich bekeert, opstaat om voort te gaan met de macht van onze kennis en door de macht van de Geest. De vermaning die de

Heer tot Petrus sprak, „en gij, als gij eens bekeerd zult zijn, zo versterk uw broeders,“ wordt nu een feit. Op het Pinksterfeest daalde de Heilige Geest neer op Petrus en zijn metgezellen, en evenzo wordt deze goddelijke gave ons rijkelijk toebedeeld. Sinds 1830 heeft de macht van de Heilige Geest onze leiders en onze trouwe leden voortdurend leiding, en kracht gegeven. Het Evangelie wordt door het vorige getuigenis van onvermoeibare zendelingen en leden verkondigd, en wij hebben nu al in twee derden van alle landen ter wereld eenheden van de Kerk gevestigd, maar er zijn nog vele miljoenen mensen die het Evangelie nog moeten horen.

Van 1830 tot 1846 waren hele gezinnen bij het werk betrokken. Zij waarschuwden hun buren; allemaal waren zij er mee bezig. Een vader ging elk vrijte ogenblik ergens heen om te onderwijzen en te prediken. De kinderen droegen thuis hun steentje bij, want zij moesten hard werken om de afwezigheid van hun vader te compenseren.

Na 1846, toen de heiligen naar de dalen in de gebergten van de staat Utah verhuisden, waren de gezinnen er minder bij betrokken. Hoewel soms de vaders gingen, waren het toch meestal de zonen, totdat in de twintigste eeuw de zonen het grootste deel van de zendingsreizen voor hun rekening namen. Tegelijkertijd begonnen de gezinnen te merken dat hun bijdrage bestond in het steunen van een zending, en niet zozeer in het erop uit trekken om te bekeren of vriendschap te sluiten.

Nu de coördinatie geregeld is, zijn wij teruggekeerd tot de zaak die oorspronkelijk voorop stond. De gezinnen zijn erbij betrokken. Vader, moeder en kinderen bundelen hun krachten in het grootse en nobele streven om de mensen op te sporen die misschien tot luisteren kunnen worden bewogen. En deze inspanning zal gepaard gaan aan dezelfde versterking van anderen, waartoe ook Petrus werd aangemaand. Terwijl zij op zoek

(wordt vervolgd op blz 78)

Uittreksels van toespraken van de

Algemene Zendingsconferentie

Hieronder volgen uittreksels van toespraken die werden gehouden tijdens de zittingen van de algemene zendingsconferentie van de Kerk te Manchester (Engeland):

Ik heb dwaze jongens en meisjes horen zeggen: „Nou, wat geeft het of we onze begeerten bevredigen, zolang we er niemand anders kwaad mee doen?” Anderen stellen vragen over pornografie; zij vragen zich af wat er nu kunst en wat vuiligheid is. Welnu, de Heer heeft ons een aantal waarheden gegeven als maatstaf voor goed en kwaad. De grote profeet Moroni heeft gezegd: „... het is u gegeven om te oordelen, opdat gij goed van kwaad zult kunnen onderscheiden; en de wijze om te oordelen is even duidelijk als het verschil tussen het daglicht en de duistere nacht, opdat gij met een volmaakte kennis zult kunnen onderscheiden.

„Want ziet, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden; daarom toon ik u de wijze van oordelen; want alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij met volmaakte kennis kunnen weten, dat het van God is.” (Moro. 7:15-16.)

Dit geldt voor het aardse leven evenzeer als voor godsdienstige aangelegenheden. Als een lering u wegleidt van kennis van God en Zijn Zoon Jezus Christus, weet u dat ze van de boze is. Maar als ze op waarheid berust, zal ze u leiden tot het aanvaarden van de Heiland. Het is heel eenvoudig.

President Harold B. Lee
eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

Tienden en vastengaven maken de financiële wetgeving van het koninkrijk Gods uit. President Joseph Fielding Smith heeft gezegd: „Volgens dit beginsel zal de getrouweheid van de mensen van de kerk beproefd worden. Door middel van dit beginsel zal bekend zijn wie voor het koninkrijk Gods is, en wie er tegen is. Volgens dit beginsel zal duidelijk zijn wiens hart gericht is op het doen van Gods wil.”

Ouderling Victor L. Brown
raadgever in de Presiderende Bisschop

Ik hoop, geliefde vrienden, dat wij het kwaad niet de hand boven het hoofd houden. Ik heb een hekel aan, of afkeer van, de term „amusement voor boven de achttien”. Is iets laag-bij-de-gronds en onzedelijks en grofs en zondigs, dat voor kinderen niet geschikt is, dan wel geschikt voor volwassenen? Ach, laten wij toch nooit ertoe bijdragen dat het kwaad winst maakt doordat wij bepaalde boeken kopen, tijdschriften lezen, naar bepaalde ontspanningslokaliteiten gaan of op enige andere manier meedoen.

Ouderling Richard L. Evans
van de Raad der Twaalfen

Er zijn twee opmerkelijke, korte preken, die vervat zijn in twee heel korte zinnnetjes uit het Boek van Mormon. De ene bestaat uit zeven woorden, de andere uit vier: „De mensen zijn, opdat zij vreugde hebben.” „Godeloosheid bracht nimmer geluk.” Ik zou niet weten hoe wij met minder woorden twee preken kunnen houden.

Ouderling Richard L. Evans
van de Raad der Twaalfen

Ik weet niet hoe hoog u de waarde van een ziel zou schatten, maar ik heb in Boston iets meegemaakt dat dit zou kunnen illustreren. Vorige winter was het bitter koud. Tegen het eind van februari begon het ijs op enkele rivieren en meren te kraken. Ongemerkt — het was ook geen opzienbarend feit — liep een bastaardhondje in de haven van Boston het ijs op. Ik neem aan dat hij deed wat hondjes meestal doen als ze op onderzoek uitgaan. En toen de hond ongeveer een kwart mijl van de wal was, begon het ijs te breken, en het beestje kon geen kant meer op. Voor het tot hem doordrong, zat hij gevangen op het verder drijvende ijs. Een belangstellend voorbijganger op Old Mystic Bridge, die zag in welk een benarde situatie de hond zich bevond, waarschuwde de brandweer. De brandweer snelde toe met een aantal ladders en ander materieel; en voordat de hele geschiedenis achter de rug was, waren de politie, de burgemeester en verscheidene raadsleden aanwezig, en de hele stad Boston kwam één hondje te hulp. Een ijverig journalist maakte aan het eind van die dag een sommetje, en kwam tot de conclusie dat de redding van het hondje de stad Boston \$ 18.000 had gekost! Ik heb hier eens over nagedacht in verband met mensen. Wat is een geestkind van God u waard? Natuurlijk is daarvoor geen prijs te hoog.

President Paul H. Dunn
van de Eerste Raad van Zeventig

Het is belangrijk dat wij allen actief op zoek zijn naar gezinnen die door de leraren onderwezen kunnen worden. Dat bedoelen onze leiders wanneer zij steeds weer nadruk leggen op de uitspraak: „Elk lid een zending.”

President Loren C. Dunn
van de Eerste Raad van Zeventig

In een land als dit, en voor zover ik weet in alle andere landen op aarde, bent u met uw bijzondere overtuiging genadeloos in de minderheid, en een wandeling door de straten van Manchester, Londen, New York, Buenos Aires of andere steden, zou u heel erg kunnen ontmoedigen, tenzij u op de hoogte bent van het feit dat Gods werk altijd wordt gedaan door een minderheid die ongetwijfeld overal de geringschattende blikken, de opgetrokken wenkbrauwen, de misprijzende gezichten en hatelijke opmerkingen van anderen hebben aangetrokken.

Ouderling Marion D. Hanks
Assistent van de Raad der Twaalven

Ik raak er steeds vaster van overtuigd, hoewel ik dat altijd al ben geweest, dat de macht van de Geest, ons leidt naar wat ieder van ons persoonlijk nodig heeft, als wij er maar ontvankelijk voor zijn.

Ouderling Marion D. Hanks
Assistent van de Raad der Twaalven

Als tekst heb ik een vers uit de Leer en Verbonden gekozen:

„Hij, die Mijn wet ontvangt en deze nokomt, is Mijn discipel; en hij, die zegt, dat hij deze ontvangt en ze niet nakomt, is Mijn discipel niet, en zal uit uw midden worden geworpen.” (L. en V. 41:5.)

De uitnodiging van Christus om Zijn discipel te worden is universeel. Hij maakt het voor iedereen mogelijk. Zijn oproep en belofte luidt: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.” (Mt. 11:28.)

Jezus heeft geen prijskaartje aan zijn uitnodiging gehangen. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat er geen kosten zijn. Er zijn kosten, zeer reële kosten, prestatiekosten.

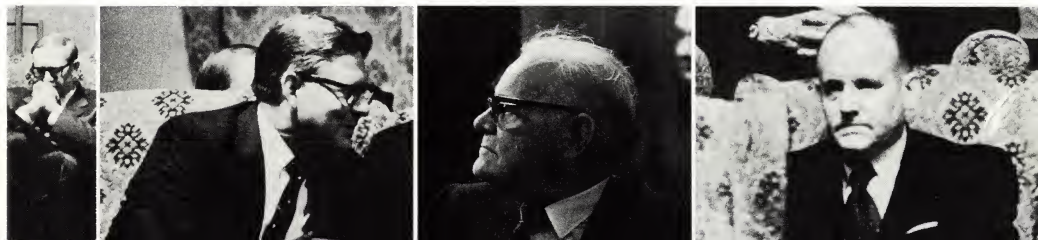
Ouderling Marion G. Romney
van de Raad der Twaalven

Ieder lid is een potentieel leider. Vandaag is hij misschien een volgeling, maar morgen kan hij een leider zijn. Dit is waarlijk een kerk van kansen. Elke roeping biedt gelegenheid om te dienen. Vaak stellen wij onszelf, als wij geroepen worden, de vraag: „Waarom ben ik geroepen? Er zijn anderen in de wijk of gemeente die er beter voor geschikt zijn dan ik.” Maar wij mogen niet vergeten dat de Heer onze capaciteiten en mogelijkheden beter kent dan wij. Daarom worden wij vaak geroepen niet om wat wij zijn, maar om wat wij kunnen worden.

Ouderling Henry D. Taylor
Assistent van de Raad der Twaalven

De eigen talenten waarmee wij zijn gezegend — onze intelligentie, lichamelijke capaciteiten, tijd, geld, en de vele ons geboden kansen — zijn afkomstig van de Heer. Zij zijn aan ons toevertrouwd om gebruikt te worden — niet om ze goed op te bergen of te verbergen, maar om gebruikt te worden.

Ouderling Howard W. Hunter
van de Raad der Twaalven

Deze antwoorden worden gepubliceerd om hulp en perspectief te bieden en niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

Vraag en antwoord

„Hoe kan ik mijn ouders duidelijk maken dat ik over bepaalde dingen een andere mening heb dan zij?“

Antwoord / Broeder Eberhard

Over het algemeen hebben ouders en kinderen altijd al een andere mening gehad over bepaalde zaken, en dat zal waarschijnlijk ook altijd wel zo blijven. Maar vergeet alsjeblieft niet dat ouders dit weten. Je hoeft er niet hun aandacht op te vestigen. Als zich belangrijke meningsverschillen voordoen, moeten we deze vraag stellen: Hoe kunnen deze paar meningsverschillen het beste worden opgelost in het belang van alle betrokkenen?

Er kunnen bepaalde meningsverschillen ontstaan doordat je ouders de gladde, rotsachtige en onduidelijk aangegeven stukken van de weg zien die jij misschien niet kunt zien. Het heeft diepe indruk op me gemaakt dat elke generatie, als ze volwassen is geworden, grote dankbaarheid uitspreekt voor de wijze raad en leiding die zij van haar ouders heeft ontvangen — hoewel dezelfde leiding slechts enkele jaren daarvoor zulke grote beperkingen scheen op te leggen.

Af en toe, als er een ernstig verschil van mening bestaat, zouden ouders en kinderen zich kunnen afvragen: Wat is goed vanuit het standpunt van de Heer bezien? Misschien is het nuttig dat jullie horen welke raad de Heer aan ouders geeft in Leer en Verbonden 68:28: „En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.“ Dit is een gebod voor de ouders, anders „zij de zonde op het hoofd der ouders.“ Als je meningsverschillen met je ouders worden veroorzaakt doordat jij afwijkt van de leringen en de praktische kanten van het Evangelie, dan zullen gewetensvolle ouders veel moeite doen om je dit duidelijk te maken. Het probleem wordt dan niet een kwestie van onenigheid met je aardse ouders, maar van onenigheid met je hemelse Vader en Jezus Christus.

Hier zijn enkele manieren om op een positieve en blijmoedige manier meningsverschillen in een gezin op te lossen.

1. Bid, met het verlangen om te vernemen wat de wil des Heren is, bid oprecht dat de Heilige Geest je zal helpen om tot een goede oplossing te komen.
2. Doe van harte mee met jullie gezinsavond, waar elk gezinslid de gelegenheid krijgt om constructief commentaar te leveren.

3. Als er op andere momenten weer andere meningsverschillen besproken moeten worden, breng die dan ter sprake als in jullie gezin een vreedige, welwillende en gelukkige sfeer heerst.
4. Maak geen moeilijkheden over kleinigheden — dingen die alleen op dat moment van belang zijn. Bedrijf de liefde die jullie voor elkaar voelen niet door zaken die waarschijnlijk over tien jaar niet erg belangrijk meer voor je zullen zijn.
5. Ga niet bekvechten en wacht niet met het bespreken tot je boos en overstuur bent.
6. Luister naar je ouders. Laat hen uitspreken en vraag hun dan naar jou te luisteren en je te laten uitspreken. Maar denk er wel aan dat ouders en kinderen soms te veel over hun problemen spreken. Zwijgzaamheid is op zijn tijd goud waard.
7. Geef je ouders de kans na te denken over jouw zienswijze. Je mag niet van hen verlangen dat zij overhaast en slecht gefundeerde beslissingen nemen.
8. Als niets helpt, moet je geduld hebben. Denk aan het wijze gezegde: „Ook dit gaat voorbij.“ Als je werkelijk geneigd bent hun raad te verwerpen, overweeg dan je eigen conclusies goed en onderzoek ze. Mijn ervaring is

goede ervaringen, ontelbare fijne momenten met elkaar, vele herinneringen, veel opofferingen, dezelfde overtuiging en idealen ten aanzien van veel zaken. Als je dit alles bij elkaar optelt, zul je verbaasd zijn over de hoeveelheid punten waarover je ouders het met je eens zijn. Het zou heel dwaas zijn een verschil, dat misschien maar 1 procent is van je hele contact met je ouders, aan te grijpen en het op te blazen tot iets vreselijks belangrijks, vooral als je het over de overige 99 procent van de punten wel met je ouders eens bent. Het is verdrietig dat veel jongeren dit wel hebben gedaan en daarmee hun relatie met degenen die in feite hun beste vrienden zijn, hebben verknoeid, vooral als dat gebeurt in een tijd waarin men zo moeilijk echte, eerlijke en eeuwige waarachtige vrienden kan vinden.

Ernest L. Eberhard jr.

manager van de afdeling Aäronische Priesterschap, Bureau van de Presiderende Bisschop

„Mag een meisje uitgaan met jongens die geen lid van de Kerk zijn, als zij in een kleine wijk of gemeente woont, waar weinig jongens wonen die heilige der laatste dagen zijn?“

Ernest L. Eberhard jr.

Lenore Romney

dat het goed is elk argument apart onder de loep te nemen en me af te vragen of het werkelijk steekhoudend is. En soms is het dat niet. Waarschijnlijk zul jij dezelfde ervaring opdoen als je een aantal van je eigen argumenten onder de loep neemt.

Nog een laatste punt: Mijn antwoord betreft hier de verschillen die er bestaan. Het is niet altijd gemakkelijk al deze verschillen in te zien of aan te voelen. Maar vergeet niet dat je ook veel overeenkomsten hebt met je ouders: het Evangelie, jullie liefde voor elkaar, heel wat

Antwoord / Zuster Romney

Uitgaan betekent geaccepteerd worden door je leeftijdgenoten, en je wilt er niet alleen vriendschap, maar ook vertrouwen mee. Door eigen ervaring met onze dochters, met wie we in een gebied woonden waar niet zoveel jongens woonden die heilige der laatste dagen waren, ken ik de gevoelens en redenen waarop zo'n vraag is gebaseerd.

Maar hierin zijn de gedragsnormen en de doelen voor de verre toekomst van het meisje zelf van het allergrootste belang! In de tempel des Heren

in het huwelijk te treden is voor meisjes die heilige der laatste dagen zijn een streven dat de allergrootste prioriteit heeft, en zo komt de manier waarop je uitgaat uiteindelijk neer op de manier waarop je je droom tot werkelijkheid kunt maken.

Elke relatie is een kwestie van geven en nemen. De normen die een meisje handhaaft zullen door degene met wie zij uitgaat gerespecteerd worden en zij zullen zijn eigen denken en gedrag beïnvloeden. Als volgelingen van Christus moeten wij wel in de wereld, maar niet van de wereld zijn, en het is van belang dat de mensen om ons heen zich bewust zijn van ons gedrag en onze beginselen.

Zuster Lenore Romney van de wijk
Chevy Chase, Maryland.

„Is het verkeerd als een jongen lang haar heeft?“

Antwoord / Broeder Rockwood

Vaak beoordeelt men zaken die niet werkelijk van zedelijke aard zijn als goed of kwaad. De lengte van het haar, de leest van een schoen of de snit van een pak zijn in de ogen van God geen kwesties van zeden in de zin dat er onder-

scheid gemaakt moet worden tussen goed en kwaad. Die uiterlijke verschijnselen kunnen echter aanwijzingen zijn omtrent de houding en gevoelens van de drager ten opzichte van zichzelf.

Sinds onheuglijke tijden houden jongeren er al hun eigen stijl op na, en soms is die volkomen anders dan die van de volwassenen, soms ook bijna hetzelfde. Op een gegeven moment betekende dat voor mannen broeken van Engels leer, een „bulldog“-haardracht en schoenen met punten, en voor vrouwen lange rokken. Allemaal zijn we gevangen in de steeds veranderende

stijl van kleding, wonen, autorijden en duizend andere dingen. Tegenwoordig dragen veel jongeren hun haar liever langer en dikker. Zelfs volwassenen hebben nu een voller kapsel.

Maar de laatste jaren wordt lang haar geassocieerd met revolutionaire, vaak onruststokende protestgroepen en mensen uit de drug-cultuur, die we op de televisie en in de krant maar al te veel te zien krijgen. Daardoor nemen andere jongeren deze symbolen van niet-invoerenstemming-zijn over en zij passen hun leven daaraan aan in een poging om anders te zijn. Volwassenen hebben dan de neiging die jongeren te rekenen tot de revolutionairen. Andere revolutionairen kunnen dan gaan denken dat jij ook hoort bij de anti-groep die zij vertegenwoordigen, en nemen aan dat jij hun meelevende broeder bent, die bereid is mee te doen aan de krankzinnige weigering zich aan te passen, of aan experimenten met drugs.

Het is niet moeilijk in te zien dat het probleem wortelt in het feit dat men uit iemands voorkomen bepaalde conclusies trekt. Bezorgdheid van ouders wordt veroorzaakt door het vermoeden dat jij je misschien ook wel inlaat met die andere cultuur. Daarom vinden zij dat zij reden hebben tot bezorgdheid.

Als heiligen der laatste dagen staan zowel jij

als je ouders voor wat „goed of prijszwaardig is.“ Voor je ouders betekent lang haar eerder de negatieve aspecten van de jeugd dan de positieve.

Gewoonlijk duiden bijna alle excessen in het gedrag van de mens op een soort onzekerheid. Het zou natuurlijk nuttig zijn als ouders beseften dat dit bij het opgroeien tot volwassenheid kan horen, bij iemands verlangen om voor zichzelf een hanteerbaar waarden-stelsel te vinden. Jij hebt echter, als heilige der laatste dagen, het Evangelie van Jezus Christus ontvangen, en dit impliceert al een waarden-stelsel, een stelsel

dat je voor dit leven en voor de eeuwigheid waarlijk gelukkig kan maken. Allemaal moeten we vasthouden aan dit waarden-stelsel van het Evangelie, zodat we inderdaad voor de mensen om ons heen het „licht op de berg“ worden, en niet het „zout dat zijn smaak verloren heeft.“ Als wij allemaal blijven denken aan de functie van het Evangelie en aan wat het voor ons en voor anderen betekent, dan worden zaken als verschillende haardrachten voor jong en oud vanzelf duidelijk; kloven van onbegrip hoeven voor de mensen binnen de grenzen van het Evangelie niet te ontstaan. En dan zul je in staat zijn de haardracht en manier van kleden te kiezen die de soort mens, die jij wilt zijn, vertegenwoordigen.

C. LaVar Rockwood

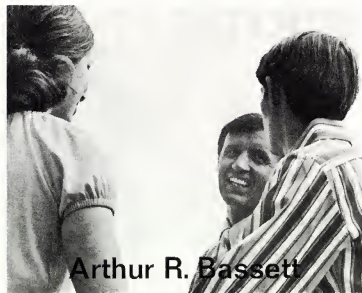
Direkteur Afdeling Drugs,

Departement Maatschappelijk Werk van de staat Utah

„Waarom is genealogie zo belangrijk?“

Antwoord / Ouderling Burton

Op zichzelf is genealogie voor de heilige der laatste dagen alleen belangrijk als werktuig om iets veel belangrijkers te volbrengen. Wij geloven dat wij letterlijk de geestkinderen van onze

Arthur R. Bassett

Vader in de hemel zijn en dat eeuwige familiebanden mogelijk zijn en ook werkelijk bestaan. Wij geloven dat gezinnen aan elkaar verbonden kunnen worden, en niet alleen voor dit leven, maar voor alle eeuwigheid.

Wij verzamelen onze geslachtsregisters zover we ze maar kunnen nagaan, om deze familiebanden te bevestigen. Dat is genealogie. Volgens gaan we naar de tempel om deze individuen aan elkaar te verbinden of te verzegelen door het verrichten van de zaligmakende verordeningen van het priesterschap die God heeft voorgeschreven.

Het enige doel van genealogie en tempelwerk is het gezinsleven de hele eeuwigheid door te laten voortduren, en onze familieleden in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader, Die wij liefhebben, eren en aanbidden, te vergaderen als verzeen en verheerlijkte wezens.

Daarom kan met behulp van genealogie als praktisch onderzoeksmiddel een veel grootser doel worden bereikt — het aan elkaar verbinden en verzegelen van allen die bereid en bevoegd zijn om lid te zijn van het ene, grote gezin van God, de eeuwige Vader, door tussenkomst van Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon. Daarom is genealogie zo belangrijk.

ouderling Theodore M. Burton

Assistent van de Raad der Twaalfen

„Ik heb het gevoel dat ik „er niet bij hoor“ waar het godsdienst betreft. Maakt het dan iets uit of ik graag naar films kijk „voor boven de achen“ en boeken lees die de hedendaagse zedelijke normen vertegenwoordigen?“

Antwoord / Broeder Bassett

Ik heb zo het vermoeden dat velen onder ons moeite hebben zich ten allen tijde 100 procent „erbij“ te voelen waar het godsdienst betreft. Ware godsdienst eist van ons het beste dat in ons is, en volledige inspanning is niet altijd gemakkelijk op te brengen. Het is een heel menselijke eigenschap die er de oorzaak van kan zijn dat wij ontmoedigd raken wanneer de eisen van het godsdienstig leven overmatig lijken te worden. Voor sommige mensen kan het feit dat godsdienst beslag legt op hun tijd een probleem zijn; voor anderen doet het probleem zich misschien voor in de vorm van persoonlijke conflicten met iemand van de Kerk; voor weer anderen schijnen misschien de verlokkingen van de verboden vruchten bijna te sterk om te weerstaan. In die perioden dat men het gevoel heeft „er buiten te staan“ kan het moeilijk zijn die gevoelens van ontevredenheid of verleiding te weerstaan. De Heiland biedt echter hulp, want omdat Hij onze problemen volkomen kent en ook ons verlangen om het beste in het leven te krijgen, is Hij waarschijnlijk de Enige die in staat is te helpen.

Laten we bijvoorbeeld eens nadenken over een van de belangrijkste leringen van Jezus in verband met het probleem dat je ter tafel hebt gebracht. Ik bedoel Zijn leringen omtrent de macht en het belang van gedachten. Omdat onze gedachten uiteindelijk onze daden bepalen, bena-

(wordt vervolgd op blz 83)

Een van de interessantste verhalen in het Oude Testament is het verhaal over Daniël, die de droom van Nebukadnezar verklaart. In zijn droom zag de koning een groot beeld dat uitnemend glansde en waarvan de gedaante verschrikkelijk was. Toch vermordde een van een berg rollende steen het afgodsbeeld tot duizend stukken. Deze ervaring verontrustte de koning zo, dat hij zijn droom uitgelegd wilde zien.

Toen de profeet Daniël deze droom uitlegde, zei hij dat God later een koninkrijk zou stichten dat nooit vernietigd zou worden, en dat koninkrijk zou tenslotte alle andere koninkrijken vernemen en het zou eeuwig stand houden. Verder staan deze woorden van hem in de Schrift:

„Daarom hebt gij gezien, dat uit den berg een steen zonder handen afgehouden is geworden, die het ijzer, koper, leem, zilver en goud vermaalde; de grote God heeft den koning bekend gemaakt, wat hierna geschieden zal; de droom nu is gewis, en zijn uitlegging is zeker.“ (Dan. 2:45.)

De meeste godsdienstige schrijvers, en zeker alle christelijke auteurs, verzekeren ons terecht dat het koninkrijk dat zou komen het koninkrijk van Jezus Christus is. Er werpt zich echter een ernstige vraag op: wanneer zou dat koninkrijk tot stand komen? De meeste christenen veronderstellen dat deze droom betrekking had op het geestelijke koninkrijk dat begon met de aardse bediening van Jezus Christus. Zij vergeten echter dat het christendom, zoals het door de eeuwen heeft gefunctioneerd, eerder koninkrijken heeft beschermd dan ze vervangen. Men vergeet ook dat Jezus Christus Zelf sprak over een afval die komen zou. Ten aanzien van de laatste dagen waarschuwde Jezus: „Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderen doen, alzo dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden.“ (Mt. 24:24.)

Hij voorspelde de dood van Zijn apostelen, waarvan wij nu weten dat die werkelijk plaatsvond. Voordat deze

apostelen omgebracht werden, waarschuwde Paulus de heiligen van zijn tijd:

„Dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons geschreven, alsof de dag van Christus aanstaande ware.

„Dat u niemand verleide op enigerlei wijze; want die komt niet, tenzij dat de eerste afval gekomen zij...“ (II Thes. 2:2-3.)

De letterlijke vervulling van de afval die in de Schriften is voorzeggd, wordt op niet mis te verstane wijze duidelijk als men de algemene kerkgeschiedenis bekijkt. Niettemin moet Daniëls profetische uitleg van de droom van Nebukadnezar uiteindelijk in vervulling gaan. Rest ons de vraag: Wanneer?

Er staat een aanverwante profetische uitspraak van Jesaja op schrift, die ik nu zou willen aanhalen:

„En het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelden zullen alle heidenen toevloeien.

„En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het huis van den God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem.“ (Jes. 2:2, 3.)

In deze laatste dagen is geopenbaard dat het koninkrijk van Jezus Christus reeds aan het mensdom is teruggegeven:

„De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde, en van dit tijdstip af zal het evangelie voortgaan naar de einden der aarde, zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouden,

Het koninkrijk Gods

DOOR OUDERLING
THEODORE M. BURTON
Assistent van de Raad der Twaalven

Gods koninkrijk en
Zijn tempel zijn
in deze laatste
dagen
gevestigd.

zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld." (L. en V. 65:2.) Toen de eerste zendingen van de Kerk naar Canada gingen, predikten zij dat herstelde Evangelie van Jezus Christus. Zij verkondigden grootse en heerlijke tijdingen van grote vreugde toen zij uitlegden hoe God andermaal vanuit de hemel had gesproken. Die steen van het Evangelie werd niet door een mensenhand uit de berg gehouwen. De steen werd door God Zelf voortgerold, toen Hij Zich aan Joseph Smith openbaarde, en op Zijn Zoon wijzende, sprak: *"Dit is Mijn geliefde Zoon; hoor Hem!"* (Joseph Smith 2:17.)

Jezus Christus, de Zoon, was Degene Die de mens bij monde van de profeet Joseph Smith een goddelijke boodschap van herstelde waarheid en hoop gaf. Het Evangelie van Jezus Christus kwam uit de „berg". De „berg" is ook een zegswijze met betrekking tot het koninkrijk van Jezus

Christus. Dit herstelde koninkrijk van Jezus Christus werd geopenbaard in een tijd dat andere koninkrijken op aarde snel werden uitgeschakeld. Er zijn nog maar enkele koninkrijken overgebleven, en dat zijn voornamelijk constitutionele monarchiën. De dag zal spoedig komen dat het enige koninkrijk dat er nog zal zijn het geestelijke koninkrijk van Jezus Christus is, dat alle andere koninkrijken op de ganse aarde zal vervangen.

Toen de zendingen die boodschap van waarheid in het oosten van Canada verkondigden, hoorde mijn grootvader, Samuel Burton jr., het. Omdat het vertrouwd klonk, accepteerden hij en zijn vrouw en kinderen het als het ware Evangelie. Nadat zij lid waren geworden van de Kerk, voegden hij en zijn gezin zich bij de rest van de Kerk in Nauvoo. Voor hij daar aankwam, waren Joseph en Hyrum echter reeds als martelaar gestorven, dus trok het gezin toen naar het westen om zich daar op de prairies in het Winterkwartier bij de Kerk te voegen. Zijn geliefde vrouw, Hannah Shipley Burton, had zwaar te lijden onder de beproevingen van de reis en zij overleed op de vlakten langs de rivier de Missouri. Deze diepbedroefde man zal ongetwijfeld luid geklaagd hebben, evenals menig ander die gebukt ging onder smart en beproevingen toen hij beproefd werd door de Heer. Als wij de plannen van de Heer helemaal zouden begrijpen, zouden wij ons lijden geduldiger dragen en dan zouden wij niet zo veel klagen, zoals we zo vaak doen als er zich beproevingen voordoen en wanneer offeringen van ons worden gevraagd.

Joseph Smith begreep de plannen van God beter dan zijn tijdgenoten. Voor zijn dood profeteerde hij dat de heiligen naar het Rotsgebergte verdreven zouden worden en daar een groot en machtig volk zouden worden. Tegenover zo'n profetie lijkt het ongelofelijk dat de heiligen en een aantal van hun leiders wilden proberen ergens anders heen te trekken. Onlangs was ik op Vancouver Island, voor de kust van Canada, en ik vond het een van de lieflijkste streken ter wereld. Ik

kan me heel goed voorstellen waarom men veel houdt van dat prachtige gebied met zijn milde klimaat. In de vroegste dagen van de Kerk, toen de heiligen een nieuwe woonplaats aan het zoeken waren, verzochten zij de Britse regering hun toe te staan zich op Vancouver Island te vestigen. Velen waren diep teleurgesteld toen hun verzoek werd afgewezen.

Later traden andere leden zelfs uit de Kerk toen Brigham Young hun verzoek om de trekkende heiligen verder te leiden, zodat zij zich in het prachtige, welvarende Californië konden vestigen, van de hand wees. Waarom zouden zij zich vestigen in een verlaten woestenij hoog in het Rotsgebergte? Omdat alleen daar de profetie van Jesaja letterlijk vervuld zou worden. Vergeet niet dat de berg of het koninkrijk des Heren boven in het gebergte gevestigd moest worden. Het moest gevestigd worden in een gebergte dat zich boven de heuvels verheft. Daar zouden de heiligen instructies en kracht ontvangen, en het Evangelie, of de steen, van Jezus Christus moest van daar voortrollen om de gehele aarde te vervullen. Deze profetie is zowel toen als nu in vervulling gegaan, daar duizenden zendingen van deze vergaderpaats uit overal heengaan om de boodschap dat God leeft en wederom vanuit de hemelen gesproken heeft, te verkondigen. Waar vindt u zo'n letterlijke vervulling van deze twee goddelijke profetieën?

Dit Evangelie van Jezus Christus vinden we in de Bijbel, waar het in Jeruzalem begint; dus het Woord des Heren, zoals wij dat in de Bijbel lezen, kwam uit diezelfde stad. Het Boek van Mormon, dat de tweede goddelijke getuige voor Jezus Christus is, begon ook in Jeruzalem. Het staat dus vast dat het Woord des Heren is uitgegaan vanuit Jeruzalem. Daar tegenover staat dat de wet des Heren, die in de Leer en Verbonden staat, en die ook voor het bestuur van het koninkrijk van Jezus Christus bij monde van levende profeten wordt geopenbaard, uit Zion komt, dat op het Amerikaanse vasteland ligt.

Maar er is nog een deel van deze

profetie waar wij rekening mee moeten houden, en dat betreft het huis van de God van Jakob. Het huis van Jakob betekent de kinderen Israëls, maar wat is het huis van de God van Jakob? Wel, het huis van de God van Jakob bestaat uit tempels die in de bergen, op de toppen van de eeuwige heuvels zijn gebouwd. Daar hebben de mensen van de hele wereld zich vergaderd, en daar, in het huis van de God van Jakob, worden hun de wegen Gods onderwezen. Nu de mensen Zijn macht en kracht hebben ontvangen die in deze tempels worden gegeven, zijn zij van de versterking in de bergen uitgegaan om de evangelieboodschap aan de gehele aarde te brengen. Toen elders ook kracht werd opgebouwd, zijn ook op andere plaatsen tempels opgetrokken, en uiteindelijk zullen zij in alle uithoeken van de aarde staan. In deze tempels wordt meerdere kennis van God en Zijn wegen geopenbaard. In het huis van de God van Jakob ontvangen de kinderen Gods de nodige geestelijke kracht om een beter leven te leiden dan zij anders gedaan zouden hebben. Omdat wij begrijpen dat wij naar het huis van de God van Jakob moeten gaan om kracht te ontvangen, begrijpen wij hoe belangrijk het is dat wij vaak naar de tempel gaan. Als leden die het priesterschap dragen geen gebruik willen maken van de gelegenheid om regelmatig naar de tempel te gaan, verwerpen zij de God die hen geschapen heeft, de God met Wie zij een verbond hebben gesloten dat zij Hem altijd indachtig zullen zijn en Zijn wegen zullen bewandelen. De verbonden die wij in de tempel sluiten zijn zo belangrijk, dat wij onze eeuwige zaligheid op het spel zetten als we ze schenden. Daarom moeten de leden van de Kerk die het priesterschap dragen zowel individueel als met priesterschapsquorums en met hun vrouw zo vaak mogelijk naar de tempel gaan om kracht voor hun geest en nieuwe levenskracht voor hun ziel te ontvangen. Alleen door regelmatig naar de tempel te gaan kunnen wij blijven onthouden hoe belangrijk de verplichtingen zijn die wij op ons heb-

ben genomen om de Heer te dienen met geheel ons hart, geheel onze macht, geheel ons verstand en geheel onze sterkte.

Ik spoor iedere heilige der laatste dagen aan deze twee belangrijke profetieën indachtig te zijn. Zij zijn voor een ieder van ons uiterst belangrijk. Zorg ervoor dat u zo snel als u kunt door rechtvaardig te leven waardig bent om zo vaak mogelijk naar de tempel te gaan en daar de ware en levende God te aanbidden en te dienen. Ik vraag u voor uw eigen bestwil en geluk om de beloften die u hebt gedaan en de verbonden die u met de Heer in die tempels hebt gesloten in praktijk te brengen. Want de Heer heeft gewaarschuwd: „Want indien gij wilt, dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die Ik u heb geboden, en van u heb vereist.” (L. en V. 78:7.) Als wij celestiale zegeningen willen ontvangen, moeten wij de celestiale wetten naleven.

Degenen die nog geen lid zijn van de Kerk, vraag ik het in uw eigen hart uit te vorsen. U zult inzien dat wat ik over deze twee belangrijke profetieën heb gezegd, vertrouwd klinkt! Deze profetieën gaan nu reeds volledig in vervulling. Voor uw eigen ogen worden u de plannen van de Heer geopenbaard, als u uw ogen maar wilt openen en wilt zien wat er om u heen gebeurt. Verspil geen tijd meer met overpeinzen en twijfelen, maar onderzoek deze beginselen nader en u zult zelf weten dat wat ik gezegd heb waar is. Sluit u bij ons aan in het dienen van de enige, levende God, en zorg dat u die geweldige zegeningen, die God voor u in deze laatste dagen heeft weggelegd, kunt ontvangen. Ook u kunt heilanden op de berg Sions worden voor uw familie en vrienden, net zoals die steen die zonder handen uit de berg werd gehouwen, en die voortrolt om de gehele aarde te vervullen. Dat het koninkrijk Gods zich nu onder leiding van ware profeten van God aan het uitbreiden is, getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

(vervolg van blz 69)

zijn naar mensen tot wie zij kunnen prediken, zullen zij zelf versterkt worden en op hun beurt zullen zij weer andere broeders bekeren en kracht geven, tot de blijde dag dat alle mensen de heerlijkheid van de Zone Gods zien en getuige zijn van de vervulling van Zijn woord: het Evangelie zal voortrollen tot het de gehele aarde heeft vervuld. (Zie L. en V. 65:2.)

De zeventigers van de Kerk zijn door openbaring tot dit werk geroepen, en de onderdelen van dit werk worden opgedragen, zodat er ordelijk gewerkt kan worden. In elke wijk moet de zendingsleider van de zeventigers het werk indelen en erop toezien dat het onder leiding van de bisschop wordt uitgevoerd. De huisonderwijzers dragen een zeer belangrijke verantwoordelijkheid, omdat zij elk mormoons gezin aansporen vriendschap te sluiten met niet-leden en hun te vragen de zendelingen te ontvangen. Er zijn vele methoden, maar het Evangelie moet de zielen der mensen redden. Bekeert u, broeders; sla de hand aan de ploeg. U hebt de geest; doe het. Ik kijk naar het Eerste Presidentschap en de Twaalf, de mannen die ons leiden. Ik zie in hun daden het resultaat van hun bekering, en ik getuig tot u dat zij, evenals Petrus, vervuld van en geïnspireerd door de Heilige Geest op hun post staan. Zij zijn de leiders die in deze tijd door de Heer zijn aangesteld. Laten wij hun aanwijzingen volgen om op onze beurt onze broeders te versterken.

Ik weet ook dat Jezus Christus het werk van deze laatste dagen leidt en dat Hij leeft. Dit is het herstelde Evangelie, en hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

In elke bedeling wordt opnieuw de nadruk gelegd op het priesterschap en alle zegeningen die eraan zijn verbonden.

Alle mogen deel hebben aan de zegen van Adam

DOOR OUDERLING ELDRED G. SMITH
patriarch van de Kerk

Nadat Adam en Eva uit de Hof van Eden waren verdreven, werden hun de beginselen van het Evangelie en het plan van zaligheid onderwezen — het plan waardoor zij konden terugkeren naar hun Vader in de hemel. Ook kregen zij de opdracht dit Evangelieplan aan hun kinderen te onderwijzen.

Over het algemeen accepteerden hun kinderen dit onderricht niet — Abel werd gedood; daarna werd onder meer Seth, die het onderricht van Adam aanvaardde, gedood.

De Heer beloofde Adam dat hij een rechtvaardig nageslacht zou hebben dat zou voortduren tot het einde der aarde. Dit staat ook in het Boek van Mozes: „En te dien dage viel de Heilige Geest, Die getuigenis geeft van de Vader en de Zoon, op Adam en zeide: ... opdat — daar gij zijt gevallen — gij en het gehele mensdom moogt worden verlost, ja, allen, die willen.” (Mozes 5:9.)

In het volgende hoofdstuk lezen we: „Nu, ditzelfde Priesterschap, dat in den beginne was, zal ook aan het einde der wereld zijn.

„Adam nu sprak deze profetie, toen hij door de Heilige Geest werd gedreven, en er werd een geslachtsregister van de kinderen Gods bijgehouden...” (Moz. 6:7-8.)

Dit werd het register van het koninklijk geslacht, dat althans gedeeltelijk, een verslag is van de vervulling van deze belofte. Dit hebben wij vandaag de dag, althans gedeeltelijk, en wij kennen het als de Bijbel.

Moderne openbaringen maken het ons aldus bekend:

„Deze orde werd in de dagen van Adam ingesteld, en kwam door de volgende afstammingslijn tot ons:

„Van Adam op Seth, die door Adam op negen en zestig-jarige leeftijd werd geordend, en drie jaren voor zijn (Adams) dood door hem werd gezegend, en bij monde van zijn vader de belofte van God ontving, dat zijn nakomelingen door de Here zouden zijn uitverkoren, en tot het einde der aarde worden bewaard.” (L. en V. 107:41-42. Cursivering van de schrijver.)

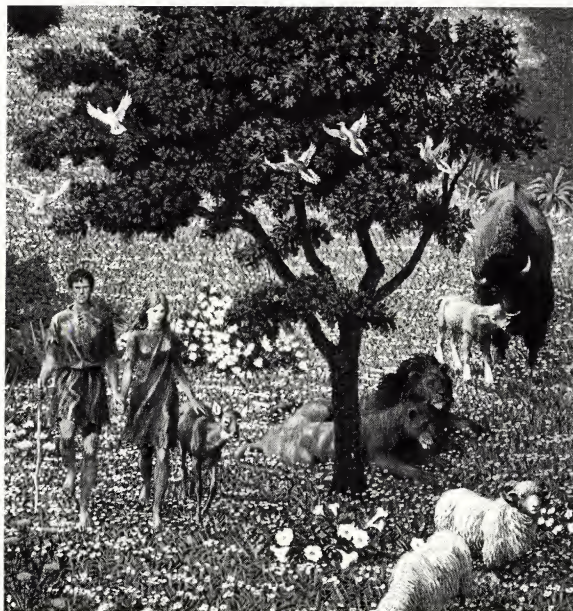
Deze belofte werd aan Abraham, een nakomeling van Seth, herhaald:

„En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.” (Gen. 12:3.)

„En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.” (Gen. 22:18.)

In de Parel van Grote Waarde hebben wij een prachtig verslag, het Boek van Abraham, waarin beschreven wordt hoe deze zegening heden ten dage betrekking heeft op ons. De Heer sprak tot Abraham:

„En Ik zal u tot een groot volk maken, en Ik zal u bovenmate zegenen, en uw naam groot maken onder alle volken, en gij zult een zegen zijn voor uw nakomelingen na u, en wel hierin, dat zij deze bediening en dit Priesterschap tot alle naties zullen brengen.

„En Ik zal hen door uw naam zegenen; want allen, die dit Evangelie ontvangen, zullen naar uw naam worden genoemd, en zullen als uw nakomelingen worden gerekend, en zij zullen verrijzen en u als hun vader zegenen;

„En Ik zal hen zegenen, die u zegenen, en hen vervloeken, die u vervloeken; en in u — dat is uw Priesterschap — zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, namelijk met de zegeningen van het Evangelie, die de zegeningen der zaligheid zijn, namelijk des eeuwigen levens.“ (Abr. 2:9-11.)

Deze zegen werd ten opzichte van Izak, de zoon van Abraham, vernieuwd, en daarna ten opzichte van Jakob, die later Israël heette; en daarna onder zijn twaalf zonen verdeeld, die ieder een stam werden: de twaalf stammen van Israël.

Wanneer iemand een patriarchale zegen ontvangt, heeft hij er recht op dat hem de zegeningen van Israël worden verklaard, of dat hem wordt bekendgemaakt via welke stam van Israël zijn zegeningen tot hem zullen komen. Dit is het recht op de zegeningen van degenen die in het gedenksboek, waarmee in de tijd van Adam een begin werd gemaakt, vermeld staan.

Dit betekent niet dat alle naties der aarde letterlijk afstammelingen van Abraham zullen worden, hoewel zijn nageslacht misschien over alle naties verspreid is, maar er staat geschreven dat allen de zegeningen zullen ontvangen via de mensen die behoren tot het nageslacht van Abraham en zij zullen als zijn nakomelingen worden gerekend, en dat zij zullen verrijzen en hem als hun vader zegenen. (Zie Abr. 2:10.)

Als leden van de Kerk letterlijk afstammelingen van Abraham zijn, zullen zij zo'n zegen ontvangen. Als zij niet letterlijk afstammelingen zijn van Abraham, maar lid worden van de Kerk en het Evangelie ontvangen, zullen zij de zegeningen van het priesterschap, ja, zelfs het eeuwige leven, ontvangen bij monde van dege-

nen die van Israël zijn of die als geadopteerd vermeld staan.

Zodoende kunnen alle naties en geslachten op aarde door hun getrouwheid de zegeningen van het Evangelie en het eeuwige leven ontvangen. Het is dan duidelijk dat, om deze aan Adam gegeven belofte te vervullen, in de loop der tijden verschillende malen een vernieuwing van de leiding van de priesterschap bij monde van een profeet Gods noodzakelijk is. De tussenpozen tussen deze vernieuwingen worden bedelingen genoemd; van Adam tot Seth — tot Henoch — tot Noach — tot Abraham — tot Mozes — tot Elia — tot Johannes de Doper — tot Jezus Christus — tot de apostelen Petrus, Jakobus en Johannes.

In elke bedeling wordt opnieuw het priesterschap benadrukt; een versterking van de kans die de mens wordt gegeven om de zegeningen van het Evangelie te ontvangen, door te bewijzen dat hij weerstand biedt aan de macht van de boze.

De laatste bedeling wordt de bedeling van de volheid der tijden. De apostel Paulus beschreef dit in zijn brief aan de bewoners van Efeze:

„Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelfen.

„Om in de bedeling van de volheid der tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is, en dat op de aarde is.“ (Efe. 1:9-10.)

De profeet Joseph Smith zei het in deze woorden: „... dat de bedeling van de volheid der tijden is samengesteld uit alle bedelingen die er ooit zijn geweest sinds het begin van de wereld, tot deze tijd.“ (Franklin D. Richards: *Compendium*, 1898, blz. 143), en dat is de tijd die het einde des tijds wordt genoemd, de tijd om ons voor te bereiden op het duizendjarig rijk van de Heer Jezus Christus op deze aarde.

Ik getuig tot u dat dit die tijd is. Het Evangelie van Jezus Christus is nu hier, met alle sleutelen van het priester-

schap, om de weg voor Zijn komst te bereiden.

Evenals de profeten in de oudheid werd Joseph Smith geroepen door openbaring. Johannes de Doper gaf hem en Oliver Cowdery de sleutelen van het Aäronische Priesterschap, waarna Petrus, Jakobus en Johannes de sleutelen van het Melchizedekse Priesterschap overdroegen. Elia keerde terug in de tempel te Kirtland en herstelde de sleutelen van de verzegelende zegeningen voor de levenden en de doden.

Voor zijn dood droeg Joseph Smith alle sleutelen over aan het Quorum der Apostelen. Deze sleutelen van de bevoegdheid van de priesterschap zijn aldus tot op de dag van vandaag behouden gebleven en zij zullen het duizendjarig rijk van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, blijven inluiden.

Wij nodigen alle mensen uit dit Evangelie te horen, te aanvaarden en na te volgen. Deze uitnodiging geldt voor alle naties en geslachten overal ter wereld, opdat zij allen de zegeningen zullen ontvangen van het eeuwige leven, opgetekend worden in het gedenksboek van het Lam, en mogen delen in de zegeningen van het koninklijk nageslacht, ja, ook in de zegeningen van het eeuwige leven. Ik getuig dat dit Zijn koninkrijk is. In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

Pachanee

DOOR MICKEY GOODWIN

Ross. Beth Ann. Richie. Chris en Sue. Mijn potlood streekte het witte vel papier, onbewust de namen uit mijn wereldje noemend. Toen het dit volbracht had, begon het doelloos te bewegen, zoals het dat zijn hele bestaan al had gedaan — tekenen. Eerst ogen, ver uit elkaar en donker, toen, zonder dat ik aan een bepaald gezicht dacht, wenkbrauwen die de ogen be kroonden, met korte hoge boogjes. Mijn potlood bewoog zonder verbonden te zijn aan een bewuste gedachte, en het vormde een brede, vlakke neus en daaronder een smalle mond. Toen ik het potlood draaide om de schaduw op de wangen aan te brengen, besepte ik dat ik niet zomaar in het wilde weg naamloze trekken aan het tekenen was, maar daar lag voor mij, tussen de namen van mijn lieve man en kinderen, het portret van Pachanee.

Pachanee de eenvoudige, de onschuldige. Pachanee de geliefde. Ik ben een rondtrekkende Amerikaan, en die eerste ochtend in het nieuwe huis in Bangkok hield ik letterlijk een wedloop met mezelf bij het uitpakken en het inrichten van ons huishouden. Door de hitte en de overvolle straten, het lange verblijf met de kinderen in het hotel, de problemen van het vinden van woonruimte en de noodzaak om hulp te vinden, was ik ongeduldig. Er werd geklopt en ik deed open, erop voorbereid kort en bondig te zijn. In Thailand wonen betekende niet dat het met mijn efficiëntie was afgelopen. „Ja?” vroeg ik terwijl ik de deur opendeed en maar een heel vage glimp opving van een meisje met een huid als nootmuskaat en goud. Ogenblikkelijk boog zij het hoofd en haar handen drukten zich voor haar borst tegen elkaar. Haar zachte stem bereikte mijn ongeduldige oren maar net. „Sa-wah-de,” zei ze. „Wat is er?” vroeg ik in de vage hoop dat ze Engels kon verstaan. „Ik ben dienstmeisje,” antwoordde ze, en ze hief haar hoofd op zonder me aan te kijken. Ik deed een stap opzij om haar binnen te laten met de zekerheid dat zo'n klein jong meisje me van weinig nut zou kunnen zijn, maar voor ik mijn voorbereide zegje kon zeggen, sprak ze weer. „Ik kan goed werken, zeer handig.” Van mijn voorbereide toespraakje was niets meer over. „Hoe heet je?” vroeg ik. „Pachanee,” antwoordde ze, en eindelijk keek ze me aan. Ik was onmiddellijk onder de indruk van de onschuld die haar gezicht uitstraalde, en het verbaasde me te zien dat ze helemaal niet bang was en zich volkomen op haar gemak voelde. „Hoe oud ben je?” „Drieëntwintig,” antwoordde ze. „Ik kom bij u wonen en ik krijg zeven baht per week.” Het was voor elkaar. Ik was overvallen door haar eenvoud.

Ik nam haar mee naar het piepkleine kamertje dat volgens onze huisbaas groot genoeg zou zijn voor ons dienstmeisje. Pachanee accepteerde heel rustig het kamertje met het harde bed, het bureautje en het ene gordijnloze raam. Ze legde haar koffertje met eigendommen op het bed, nam er een schortachtig kledingstuk uit en meldde zich bij mij, klaar om aan de slag te gaan. Gedurende al die tijd dat zij bij ons woonde heb ik geen enkele reden gehad om naar betere hulp uit te kijken.

In de loop van de eerste maanden dat Ross in Thailand werkte, had ik het druk met de kinderen, onze kleine gemeente — voornamelijk militairen — en met de Amerikaanse school. Over Pachanee kwam ik weinig te weten buiten het feit dat haar familie verder landinwaarts, in de buurt van Korat, woonde, dat zij op school Engels had leren spreken en dat zij boeddhist was. Ik hielp haar bij het ophangen van wandversiering in haar kamertje en met krulspelden zetten, maar op de een of andere manier zag ik de uitdaging van haar godsdienst over het hoofd — in feite negeerde ik die.

Het lijkt nu vreemd dat ik toen niet begreep hoe belangrijk het was, maar elke keer dat Pachanee de kinderen zat voor te lezen — om haar Engels te verbeteren, zei ze — kwam ze uiteindelijk bij de verhalen uit de Schriften terecht. Hoewel ze er bij de gezinsavonden en het gezinsgebed altijd bij was, gleed er alleen maar een serene glimlach over haar gezicht als we haar vroegen mee te doen, en dan zei ze: „Nee, ik luister alleen.”

Op een avond kwam een van de jongemannen van de luchtmacht, Jerry Kirkham, bij ons eten. Nadat de kinderen hadden gehoord dat hij op zending was geweest, begonnen zij hem plagend „Elder Kirkham” te noemen.

Hun grapjes amuseerden Pachanee en maakten haar nieuwsgierig. Ten slotte vroeg ze Jerry enigszins verle-

gen: „Waarom noemen zij u 'Elder'? U niet oud.”

We lachten samen; toen legde Jerry haar uit dat een elder ouderling in de Kerk van Jezus Christus is aan wie Jezus de bevoegdheid heeft gegeven om leiding te geven, te zegenen en in Zijn naam te genezen. Pachanee luisterde aandachtig naar zijn verklaring, en toen hij uitgesproken was wendde ze zich tot Ross met de vraag: „U ook ouderling?”

Hij knikte, bereid om haar nog meer te vertellen, maar ze glimlachte alleen maar, verontschuldigde zich en ging de kamer uit. Niets duidde op de uitwerking die dat korte gesprek op ons allen zou hebben.

Hoewel Pachanee op een meer dan verdraagzame wijze met de oudste twee kinderen, Richie en Chris, omging en hen Thaise spelletjes, liedjes en gebruiken leerde, grensde haar genegenheid voor Sue met haar blauwe ogen bijna aan aanbidding. Ik herinner me niet dat ik haar ooit over Sue heen heb zien buigen; nee, ze knielde altijd naast het kind neer als ze haar verzorgde, haar veters strikte, de knoopjes van haar jurk dicht deed, haar handen waste. Ze volgde haar als een hondje door het huis en de tuin. Bij een van de zeldzame gelegenheden dat Pachanee naar huis ging voor familiebezoek, bleef de tweejarige Sue aan één stuk door om Pachanee vragen.

Toen we ongeveer een jaar in Thailand waren, werd Sue ziek. Eerst dacht ik dat het niets ernstigs was — alleen maar koorts die in een dag of twee wel weer verdwenen zou zijn. Maar toen haar temperatuur op de vierde dag door de medicijnen nog niet tot een redelijk peil was gezakt, begon ik me ernstig zorgen te maken. Ik was ongerust; Ross kwam zo vaak mogelijk, en Pachanee ging honderden keren, schijnbaar onnodig, naar Sue's kamer. Op de zesde dag kwam de dokter weer om haar nog verder te onderzoeken en advies te geven. We besloten dat Sue in het ziekenhuis moest worden opgenomen als de

koorts de volgende morgen niet gekzakt was.

Pachanee wilde die avond niet eten, hoewel ze ons wel gewoontgetrouw bediende. In de veronderstelling dat zij misschien ook ziek was, stond ik eerder van tafel op om naar haar kamer te gaan. Maar toen ik langs Sue's deur liep, hoorde ik de vertrouwde, zachte stem van Pachanee, dwingend, dringend, heel anders dan de toon waarop ze gewoonlijk met Sue sprak. Ik stond stil en door het gordijn voor de deuropening zag ik de kleine, donkere Pachanee naast Sue's bedje geknield liggen — ze bad.

„Mijn hele leven lang ben ik al Boed-

dhistisch meisje,” zei ze, „maar nu weet ik over Jezus. Hij zegt in boek: 'Vraag,' dus ik vraag. Maak deze Sue beter. Zij klein, te klein voor ziek zijn. U en Jezus maken haar beter. Ik niet langer Boeddhist. Ik ken Jezus Christus.”

Toen draaide ze zich om en zag mij staan, en ze was niet in het minst in verlegenheid gebracht doordat ik haar tot mijn God had horen bidden.

„Waarom roept u niet Elder Kirkham, zoals in het boek staat?” vroeg ze, en dat was de enige keer dat ik haar ooit ongeduldig heb horen spreken ...

Mijn vingers gingen nog steeds met

het zachte potlood over de milde trekken van Pachanee. Een schoner kind van God heeft er nooit geleefd! En naast de „klongs”, werkend aan de aloude weefgetouwen in de schaduw van de op palen gebouwde huizen, op de marktpleinen bloemen verkopend, groene rijstplantjes plantend, en nog steeds knielend in de stille, steenachtige schaduw van Boeddha in daar het volk van Pachanee — en het wacht — de zonen en dochters van God. ○

Zuster Goodwin, lid van de wijk Council Bluff in de ring Winter Quarters, is moeder van acht kinderen en de echtgenote van een voormalig luchtmachtofficier. Voor haar trouwen was zij onderwijzeres, en nu geeft ze in de Zusters-hulpvereniging de lessen geestelijk leven.

(vervolg van blz 75)

drukte Jezus herhaaldelijk het feit dat het hebben van goede gedachten en de juiste drijfveren noodzakelijk is als men ooit vrede met zichzelf wil hebben. Een bezigheid die verkeerde gedachten oproept heeft ook de macht om ons geluk te verwoesten.

In dit verband moeten we dan misschien ook wel stellen dat we de soorten amusement die we zoeken met zorg moeten uitkiezen, ons bewust van de mogelijke invloeden die ervan uit kunnen gaan op ons denken. Als wij volmaakt geluk nastreven, moeten we ronduit het probleem dat de hedendaagse normen in amusement en kunst opwerpen, onder ogen zien. Veel normen die worden gehanteerd bij het maken van hedendaagse films en romans staan bijvoorbeeld lijnrecht tegenover de hoofdgedachte van het Evangelie. Men kan het gevoel dat men op godsdienstig gebied 'er niet bij hoort' voor een heel groot deel toeschrijven aan het feit dat men aan deze normen bloot staat. In plaats van te voelen dat zij „erbij horen”, hebben die mensen het gevoel dat zij in zichzelf verdeeld zijn en heen en weer geslingerd worden, doordat zij naar het goede leven verlangen, maar aan de andere kant toch niet bereid zijn om wat er direct mee in strijd is aan de kant te zetten. Zij voelen zich net zo als Augustinus¹ van weleer, die bad: „Heer, geef mij reinheid ... doch nu nog niet, want ik vrees dat Gij mij te spoedig verhoort en mij te haastiglijk zult genezen van de kwaal der begeerte die ik eerder bevredigd dan gedooft wil zien.” (de Belijdenis van Augustinus, Boek VIII.) Innerlijke vrede verlaat hen, en zij merken dat zij tussen de twee moeten kiezen om die vrede te herwinnen.

Hoe vindt men dan in een tijd als de onze de kracht om op te geven wat men blijkbaar zo plezierig vindt? Ik dacht dat de oplossing voor een deel ligt in nog iets dat Jezus leerde — de belangrijke waarheid dat men kwade gedachten kan verdrijven met betere gedachten. Ik heb bijvoorbeeld het vermoeden dat iemand die geniet van films en boeken „voor boven de achtien”, die beantwoorden aan de zedelijke normen van deze tijd, ook van een film van betere kwaliteit of een betere roman zal genieten, en die zijn allebei voorhanden, als men maar bereid is ernaar uit te kijken. Waarom zouden we dan ook niet kiezen voor het beste in ons en soorten amusement en voorlichting van een hoger niveau zoeken, want daardoor brengen wij onze gedachten en uiteindelijk ons hele leven op een hoger plan, en dan laten wij onze recreatie letterlijk re-creatie (herscheping) worden. Marcus Antonius² merkte vele eeuwen geleden al op: „Uw levensgeluk is afhankelijk van de kwaliteit van uw gedachten.” In onze eigen tijd voegde de Meester daaraan toe: „Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren.” (L. en V. 121:45. Cursivering van de schrijver.) Uiteindelijk lijkt dit de enige manier te zijn om te voelen dat je 'erbij hoort' waar het godsdienst betreft.

Arthur R. Basset
docent aan het Theologisch Instituut,
Universiteit van Utah ○

1 Augustinus (354-430) christelijk bisschop en kerkvader, theoloog en filosoof. Geboren in Algerië.

2 Marcus Antonius (143-87 v. Chr.) Romeins staatsman en redenaar.

Het oude ringpresidentschap met de hoeden en de verdiende pluimen, v. l. n. r.: pres. de Bruijn, pres. Jongkees, pres. Schulders, br. Schenkels

Zr. en pres. Jongkees

Een feestelijk afscheid

Op 11 november 1971 hebben de wijken en gemeentes van de Ring Holland het oude ringpresidentschap een feestavond aangeboden. Het scheidende presidentschap bestond uit pres. Jongkees, pres. Schulders, pres. de Bruijn en br. Schenkels. In een bijna uitverkocht huis was het een aaneenschakeling van sketches en voordrachten waarin steeds weer naar voren kwam hoe dankbaar de hele ring was voor het vele werk dat het presidentschap had verzet voor de groei van de Ring Holland. Alle wijken en gemeentes droegen hun steentje bij om deze avond tot een feest voor alle aanwezigen te maken. Om een indruk te geven van deze festiviteiten, zie hier een kleine greep uit het programma: Aanbieding via een sketch met hoeden met verdiende pluimen, een gedicht uit Afrika over de schepping van Adam en Eva, onbegrijpelijke manipulaties van een goochelaar, oude liedjes van Dirk Witte, het uitbeelden van het instuderen van het oefenlied, demonstratie van een pas uitgekomen elektronisch orgel. De hierbij afgedrukte foto's geven een indruk hoe feestelijk het geheel is geweest.

Zr. en pres. Schulders

Zr. en pres. de Bruijn

GEBEURTENISSEN IN RING EN ZENDING

GEDOOPT IN DE RING

Delft

Abul Husn-Marie, Nabila, 14 oktober 1971

Leiden

Lawrence, Gillian Claire, 21 oktober 1971

Rotterdam-Noord

Stam, Anna Maria, 20 augustus 1971

Rosendaal, Astrid, 28 oktober 1971

Stubbe, René Bejamins Enrico, 4 november 1971

Den Haag

Houterman, Johannes W., 18 november 1971

Matherus van Gerrevink, Lydia M., 18 november 1971

Dunlop van Leuven, Emma Frederika Onna, 4 november 1971

van den Dungen-Bille, Hedweg, 28 oktober 1971

Amsterdam

Breet, Elisabeth Willemina, 28 oktober 1971

Hilbrink, Herman, 28 oktober 1971

van Mourik, Cornelis, 28 oktober 1971

Rotterdam-Zuid

Schaberg, Willem Johan, 21 oktober 1971

Janssen, George Arthur, 26 augustus 1971

Janssen-van den Hoogen, Anna E. F., 26 augustus 1971

Mowee, Jacobus Willem, 4 november 1971

GEBOREN IN DE RING

Leiden

Loeber, Daniël Paul, 11 oktober 1971

Rotterdam-Zuid

Vervaaard, Moroni, 4 oktober 1971

Banis, Marcel, 6 oktober 1971

Broekzitter, Millennia Desirée, 22 augustus 1971

Den Haag

van Schaik, Mathieu P., 11 november 1971

GEZEGEND

Leiden

Loeber, Daniël Paul, 7 november 1971

Den Haag

van der Put, Olaf, 1 augustus 1971

Mooij, Nathalie S., 7 november 1971

Rotterdam-Noord

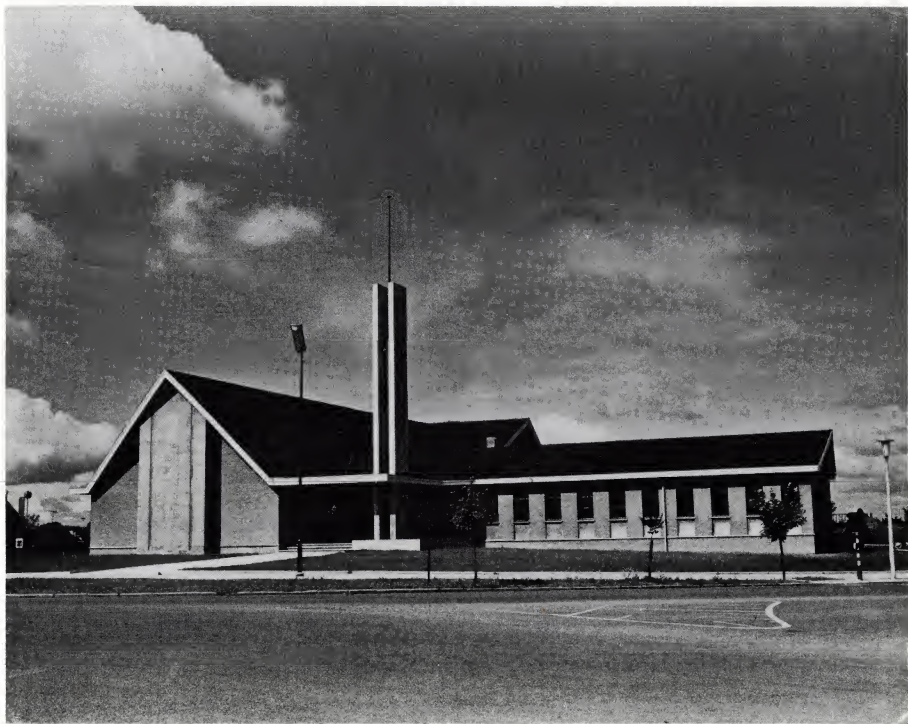
de Regt, Johannes, 3 januari 1971

Wiessehaan, Ricky, 11 maart 1971

Tenthof van Noorden, André, 6 juni 1971

Marcus, David Alexander, 3 oktober 1971

(wordt
vervolgd
op blz 87

Het kerkgebouw te Brussel voor de brand

De kerk te Brussel — verwoest en weer in opbouw

Op 19 augustus 1971, tegen 15 uur, brak er brand uit in het kerkgebouw van Brussel. Binnen een kwartier stond vrijwel het gehele gebouw in lichterlaaie. De brandweer deed zijn uiterste best om nog zoveel mogelijk te sparen, maar de brand had dermate snel om zich heen gegrepen, dat men na drie uur moest vaststellen dat nog slechts geblakerde muren en een redelijkerwijze in tact gebleven ZHV-kamer de resten van deze ruime kapel vormden. Van dit kerkgebouw maakten drie gemeentes gebruik: de Franstalige gemeente van de Frans-Belgische Zending, de Nederlandstalige gemeente van de Nederlandse Zending, en de Amerikaanse gemeente van de Frans-Belgische Zending.

President Brown van de Frans-Belgische Zending heeft tijdens een vergadering op 22 augustus de leden verzekerd dat de kerk herbouwd zou worden „zoals ze was, en zoals de leden ervan hielden“.

Nu, januari 1972, kan men vaststellen dat deze bewering bezig is bewaarheid te worden. Volgens opgave van het Kerkelijk Bouwbureau te Frankfort aan de Main zijn de dakspanten over de kapel en de recreatiezaal geïnstalleerd en is het dak boven de recreatiezaal voor 85 % gereed. De onderneming die met de herbouw belast is heeft dit project als No. 1 op haar lijst. Een andere reden voor de snelle vooruitgang is geweest dat er sinds de brand geen dag verloren is gegaan. De dag erna reeds stonden de broeders uit Frankfort de situatie te inspecteren.

De vooruitzichten zijn dat het dak en de plafonds tegen 30 maart gereed zullen zijn, en dat in het begin van de herfst het gebouw als geheel opgeleverd kan worden.

Stam, Jan Maarten, 3 oktober 1971
Bijkerk, Esther Evanline, 3 oktober 1971
Rotterdam-Zuid
Broekzitter, Millenia Desirée, 3 oktober 1971

GEHUWD

Den Haag

Deen, Clara en Raspoet, Hl, 15 december 1971
Heemskerck, Marion A. T. en Rodenburg, Jan, 16 december 1971
Beute, Marijke A. en van Damme, Johan, 2 september 1971
Croese, Doratheia D. en Bredeoud, Adrianus G., 21 oktober 1971

OVERLEDEN

Den Haag

van Kampen-Roels, Celia F., 3 oktober 1971
Lettinck, Geertruida J., 9 november 1971

VERHOEGINGEN IN HET PRIESTERSCHAP

Rotterdam-Zuid

't Hoen, Cornelis Adrianus, hogepriester, 5 september 1971
Banis, Willem Frederik H., hogepriester, 5 september 1971
Croese, Anne Elizebertus D., priester, 19 september 1971
Croese, Charles Adrianus, leraar, 19 september 1971
Croese, Anne Elizebertus D. jr., leraar, 19 september 1971
Suykens, Roberto, diaken, 19 september 1971
Janssen, George Arthur, diaken, 19 september 1971
Roos, Cornelis, leraar, 14 november 1971
de Wijk, Johan Marcel, diaken, 14 november 1971

Den Haag

Mooij, Willem A. A., ouderling, 5 september 1971
van Hooff, Waltherus C., ouderling, 5 september 1971
Reijnders, Marcus, hogepriester, 5 september 1971
Mulder, Joop, diaken, 19 september 1971
Piket, Adrianus J., priester, 7 november 1971
Mulder, Joop, leraar, 14 november 1971
Aarden, Leendert J., leraar, 14 november 1971
Hartmann, Robert A., leraar, 14 november 1971
de Combe, Walter, ouderling, 27 november 1971
Dekkers, Jacobus M., ouderling, 28 november 1971
Navarro, Hendrikus A., ouderling, 12 december 1971
van Schaik, Thomas W. M., ouderling, 12 december 1971

Leiden

Kooljman, Marinus D., hogepriester, 5 september 1971

Dordrecht

Vernes, Hendrik, hogepriester, 5 september 1971
Batenburg, Arie M., ouderling, 5 september 1971

Rotterdam-Noord

van Dam, Pieter, ouderling, 5 september 1971
Verhoeff, Jan Cornelis, leraar, 7 november 1971
Wiessenhaan, Harry, ouderling, 7 maart 1971
v. d. Bos, Bernardus M., ouderling, 13 juni 1971
Bouterse, Arie, diaken, 18 juli 1971
Mensink, Pieter-Koen, leraar, 22 augustus 1971
Korevaar, Ronald, leraar, 19 september 1971
Stam, Jan, leraar, 7 november 1971
Noot, Maurits, leraar, 28 november 1971

MUTATIES

Ringpresidentschap

president: Cornelis de Bruijn,
Alphen Rondweg 87
Amstelveen
(020) 418521
1e raadgever: Cornelis van der Put
Thomsonlaan 4
Den Haag
(070) 394743
2e raadgever: Christiaan D. Sigmond
Viervantstraat 254
Rotterdam
(010) 208043
secretaris: Hendrik Vernes
Willem Marijstraat 31
Dordrecht
(01850) 32692

Delft

president: H. P. Schenkels
raadgever: L. A. J. Brouwer (Wijk Den Haag)

Leiden

president: J. P. Jongkees
1e raadgever: H. G. Dorst
2e raadgever: J. J. Decker
secretaris: J. J. Decker

Dordrecht

president: C. G. Schulders
(raadgevers ongewijzigd)

Den Haag

bisschop: G. J. A. Beute
1e raadgever: R. van Basten
2e raadgever: J. P. van Oudheusden
1e ouderlingen quorum
president: R. G. van der Put
secretaris: J. M. Dekkers

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Arnhem

van Veen-Veltman, Theodora, 1 oktober 1971

Breda

Bartosink, Anna-Paulina, 22 oktober 1971

Brussel

Goorden, Achiël Jeanna, 9 oktober 1971
Goorden-van den Bossche, Joanna, 9 oktober 1971
Piron, Jean Joseph Ghislain, 9 oktober 1971

Heerlen

Verboeket, Leo Jozef Maria, 1 oktober 1971
Verboeket-Wielhouwer, Josepha Maria, 1 oktober 1971
Wiggins, Robin Wayland, 1 oktober 1971

Hilversum

van Gelder, Cornelia Suzanna, 13 oktober 1971
Horst, Eric, 27 oktober 1971
de Jong, Hendrika, Johanna, 27 oktober 1971
de Jong, Johan Hendrik, 27 oktober 1971

